μηδέν τελεία

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ • ΤΕΥΧΟΣ 1



MOSHPIT

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ | ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ "WE CARRY THE HEART"
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ RELEASE PARTY ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΗ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ | ΟΥΤΕ ΔΕΞΙΑ, ΟΥΤΕ ΑΡΙΣΤΕΡΑ | ΚΑΘ' ΟΔΟΝ | ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΑΣΤΕΡΙ
DUM, VIVIMUS, VIVAMUS | ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ | ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ & ΠΑΡΑΔΟΣΗ
ΕΚΛΟΓΕΣ '12: ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΧΗ; | NS HIP HOP: ΡΙΜΕΣ ΑΠΟ ΑΤΣΑΛΙ | ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ (ΜΕΡΟΣ Β')
ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΙΚΗ & ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ| Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ & ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ασπαστείτε την φιλοσοφία της απόδρασης

Μεγάλη η χαρά αλλά και η ευθύνη για το (επίσημα πλέον) πρώτο μας τεύχος. Οι λόγοι είναι πολλοί: πρώτιστα, λάβαμε από φίλους και συντρόφους αναγνώστες ανέλπιστα θετική ανταπόκριση όσον αφορά στο δοκιμαστικό τεύχος, το οποίο κυκλοφόρησε στα τέλη της περασμένης χρονιάς και γρήγορα εξαντλήθηκε.
Υπήρξε αρκετά ελπιδοφόρο το ότι ξεκινήσαμε σχεδόν αυθόρμητα, στηριζόμενοι σε σκέψεις που έκαναν μια πρώτη υπέρβαση των στεγανών του χώρου και έβγαλαν προς τα έξω μια διαφορετική τάση σε συγγραφικό επίπεδο. Και τώρα; Πώς προχωράμε; Τώρα είναι καιρός να κάνουμε ένα βήμα εμπρός. Θέλουμε να μιλήσουμε στον ανήσυχο νέο, όποιος κι αν είναι αυτός, όποια και αν είναι τα ενδιαφέροντά του και δίχως να μας απασχολεί η "ταμπελοποίηση", τόσο του ίδιου όσο και η δική μας πλέον. Θέλουμε να επεξεργαστούμε, να αναθεωρήσουμε, να δημιουργήσουμε, να συνθέσουμε. Και το αποτέλεσμα; Αυτό θα το κρίνουμε όλοι μαζί, χωρίς απαραίτητα να αποσκοπούμε σε κάτι βαθύτερο.
Οδηγός μας σε αυτή την προσπάθεια είναι η δίψα μας για την ανάπτυξη μιας νέας λογικής στο αναγνωστικό μας κοινό, με στόχο τη χάραξη αντίστοιχου ορίζοντα, σε επίπεδο νοοτροπίας, πολιτικού προσανατολισμού και ανάλογης οπτικής. Θεωρούμε κατ' αυτόν τον τρόπο ότι το έντυπο αυτό δεν απευθύνεται μονάχα σε έναν κλειστό κύκλο "ενδιαφερόμενων", αλλά σε κάθε νέο και νέα που ψάχνει μια υγιή κοινωνικοπολιτική διέξοδο.
Θα ήταν προτιμότερο, αντί ενός μακροσκελούς εισαγωγικού σημειώματος, να αφήσουμε την πλούσια αρθρογραφία να μιλήσει μόνη της. Ασπαστείτε λοιπόν τη φιλοσοφία της απόδρασης, μέσα από το πρώτο τεύχος μας, και καλή ανάγνωση...

Κώστας Μακεδόνας

μηδέν τελεία
ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

μην ψάχνετε την σελίδα με τα περιεχόμενα
εδώ υπάρχουν μόνο σελίδες με περιεχόμενο

το πρώτο τεύχος εκδόθηκε ύστερα από συνεργασία ελλήνων αυτόνομων
κάπου μέσα στο 2012

ανθρώπων που ταυτίζονται σε αρκετά πράγματα
και διαφωνούν σε πολύ περισσότερα

ταιριάζουν όμως και μάλιστα ταιριάζουν απόλυτα
σε ένα και μοναδικό πράγμα

στην αποδοχή της απόλυτης αλήθειας
ότι αυτός ο κόσμος ή θα αλλάξει ή θα πεθάνει

δεν είμαστε ένας αυστηρά οργανωμένος στρατός πειθαρχημένων σωμάτων
είμαστε η άτακτη διασπορά ελεύθερων πνευμάτων
που μόλις αποφάσισε να ενωθεί



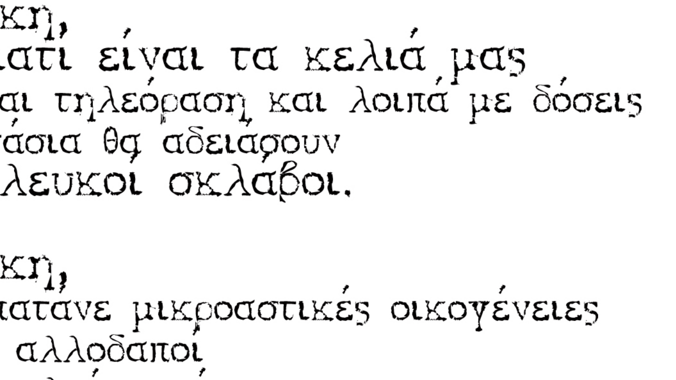
αν η ελευθερία είναι ανάγκη

Αν η ελευθερία είναι ανάγκη,
τοτε τα σπίτια θα αδειάσουν γιατι είναι τα κελιά μας
κελιά με υπολογιστή, καναπέ και τηλεόραση και λοιπά με δόσεις
τοτε τα γραφεία και τα εργοστάσια θα αδειασουν
γιατί είναι οι αλυσίδες μας ως λευκοι σκλαβοι.

Αν η ελευθερία είναι ανάγκη,
τοτε στους δρόμους δεν θα περπατανε μικροαστικές οικογένειες
ούτε θα κυκλοφορούν παράνομοι αλλοδαποί
τοτε στις γειτονιές δεν θα περιπολούν μπάτσοι
και τα μαγαζιά θα είναι κλειστα.

Αν η ελευθερία είναι ανάγκη,
τοτε παντού θα ακούγονται κραυγές
και ήχοι δυνατοί: πέτρα και ξυλο, σίδερο και πόνος
τσακισμένα κορμιά που τόσο καιρό κουβαλούσαν
τσακισμενες ψυχες,
μια φωτια - πολλες φωτιές
και ΕΝΑΣ ΨΙΘΥΡΟΣ
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΟΡΓΗ:

**ΑΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ,
ΤΟΤΕ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΟΝΑΣ**



ΟΥΤΕ δεξιά ΟΥΤΕ αριστερά
ΕΝΑΝΤΙΑ
στο σύγχρονο πολιτικό δόγμα

Αρχικά θα πρέπει να ξεκαθαριστεί πως η απόρριψη της φιλελεύθερης δεξιάς και της διεθνιστικής αριστεράς δεν συνεπάγεται έναν τρίτο πολιτικά «ορθό» δρόμο. Αντιθέτως πραγματώνεται η καθολική άρνηση του σύγχρονου πολιτικού συστήματος, το ίδιο απέναντι και από τα δύο σημεία αναφοράς, τα οποία εξ αποτελέσματος μοιάζουν σαν δυο σταγόνες νερό. Βασιζόμενοι στα παραπάνω θα πρέπει να προκύψει μια νέα προσέγγιση των πραγμάτων in vivo. Απομονώνοντας και εστιάζοντας στις κοινωνικές επιπτώσεις της κρίσης, θα πρέπει να επανεξετάσουμε και να αναθεωρήσουμε τον τρόπο που προσεγγίζει την πολιτική η μάζα. Και επιτέλους να επικεντρωθούμε στην ρίζα του προβλήματος που δεν είναι άλλη από την προσήλωση του μέσου αστού στο σύστημα και στους θεσμούς.



Το παραπάνω αξίωμα δεν είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό. Μετά από όλη την μεταπολιτευτική βρωμιά που κράτησε περισσότερο απο τρεις δεκαετίες, μετά τα εκατοντάδες σκάνδαλα της δημοκρατίας, έπειτα απο χιλιάδες αγορεύσεις αλλά μηδενικά έργα, οι νεοέλληνες συζητούν και πάλι για εκλογές, πάλι για καθώς - πρέπει πολιτικές, πάλι για τα ίδια πολιτικά πρόσωπα, πάλι για τα ίδια κόμματα του αποτυχημένου και χρεωκοπημένου πλέον κοινοβουλευτικού συστήματος. Μάλιστα διαφωνούν συμφωνώντας, προτάσσοντας «εναλλακτικές» λύσεις για το «οικονομικό» πρόβλημα (!) πάντα σερβιρισμένες απο τα ΜΜΕ και τους μεγαλοδημοσιογράφους. Αυτή η συμπεριφορά είναι και θρασύτατη και κυρίως εξοργιστική.

Είναι ηλίθιοι οι συγκεκριμένοι συμπατριώτες μου; ΝΑΙ. Όμως ακόμα και η ηλιθιότητα διαβαθμίζεται. Από την κατηγορία στην οποία ανήκουν οι αφελείς αστοί -που συντηρούνται απο το σύστημα και το συντηρούν με τη σειρά τους, θυσιάζοντας κάθε εθνικό ένστικτο στο βωμό του “σπιτικού” τους, της προσωπικής υλιστικής ευημερίας και της ατάραχης ζωής - όπου περισσεύει ηλιθιότητα και ανικανότητα, ως την κατηγορία των μεγαλοαστών που συμπορεύονται με το κατεστημένο εις βάρος των υπολοίπων και πάντα με γνώμονα το οικονομικό και ιδιοτελές συμφέρον. Εκεί σταδιακά η ηλιθιότητα αντικαθίσταται με την πονηριά.

Σε αντίθεση όμως με την αριστερά και τον κομμουνισμό δεν μπορούμε να αποκλείσουμε, ούτε να απορρίψουμε την αστική τάξη ή καλύτερα όσους διακατέχονται απο την «αστική» νοοτροπία στο σύνολό τους, αλλά ούτε να χειραγωγηθούν με τη μέθοδο της καπιταλιστικής δεξιάς ως χρήσιμοι ηλίθιοι. Θα πρέπει να διαμορφωθούν συνειδησιακά καθώς θα μετέχουν στην μία και μοναδική «εθνική τάξη» σε ένα ενδεχόμενο καθεστώς εθνοκοινωνισμού.

Οι φίλοι μας, η οικογένειά μας, οι άνθρωποί μας θα πρέπει να δουν με τα μάτια μας, όχι γιατί εμείς είμαστε παντογνώστες αλλά γιατί έχουμε να προσφέρουμε κάτι πραγματικά διαφορετικό. Πέρα από την «διαφορετικότητα» του συστήματος. Μακριά απο τις «ασφαλείς» επιλογές του καθεστώτος.

Συνεχίζοντας, θα ήθελα να παρατηρήσω οτι το νόημα του τίτλου δεν είναι καθόλου "ρηχό". Κι αυτό διότι η απεμπλοκή ενός πολιτικού όντος απο το συστημικό “ιδεολογικό”

φάσμα είναι εξαιρετικά δύσκολη διαδικασία. Πόσο μάλλον όταν η εναλλακτική πρόταση την οποία κάποιοι από εμάς θεωρούμε δεδομένη και αληθινή, φαντάζει απλά μια στιγμιαία εξτρεμιστική και αντιδραστική κίνηση στον μέσο αστό. Και εξηγώ σε μερικές γραμμές πως προκύπτει αυτό. Ένας συναγωνιστής προ μηνών απαντώντας σε κάποιο κείμενο κατέγραψε με ειλικρίνεια την κατάσταση του "χώρου" ως προϊστορική. Και έχει απόλυτο δίκιο. Εδώ και δεκαετίες οι νέες γενιές προσεγγίζουν τα "άκρα" στις πρώτες τους ιδεολογικο-πολιτικές αναζητήσεις για να καταλήξουν βολεμένοι ή όχι, απαθείς νεοέλληνες ψηφοφόροι μετά από χρόνια. Γιατί; Επειδή εισπράττουν την ίδια ηλίθια ρητορική και απο τα δύο αντισυστημικά άκρα. Από την μία η στείρα διεθνιστική και μαρξιστική λογική της άκρας αριστεράς που παράλληλα προσεγγίζει τα κοινωνικά ζητήματα και από την άλλη η κουραστική και γραφική συνθηματολογία του "εθνικισμού" που γέρνει πλάι στα εθνικά ζητήματα.

Προφανώς δεν είναι άμεσο κοινωνικό ζήτημα η επαναλειτουργία της Αγίας Σοφίας. Επίσης κανέναν δεν ενδιαφέρει αν η ακροδεξιά χούντα του Παπαδόπουλου ήταν καλύτερη απο την μπατσοκρατία των ημερών μας. Αυτή η γραφικότητα που παράγεται και εξάγεται μάλιστα προς την κοινωνία, κυρίως απο τους στρατολάγνους και λοιπούς ιδεολογικά άσχετους που κάνουν διατριβή στην νεοελληνική μαλακία είναι τροχοπέδι για την παραγωγή εθνικολαϊκής πολιτικής.



Το εθνικιστικό κίνημα έχει σαφή κοινωνικό χαρακτήρα. Έχει λύσεις για όλα τα κοινωνικά προβλήματα ενώ παράλληλα είναι αταλάντευτο στα εθνικά ζητήματα. Κανένα απο τα δύο κύρια πολιτικά συστατικά δεν επιβιώνει μόνο του. Υπάρχουν Έλληνες εκεί έξω που υποφέρουν και δυστυχούν. Υπάρχουν οικογένειες που πλήττονται από το βρώμικο τραπεζικό κατεστημένο. Εκατοντάδες χιλιάδες άνεργοι μέσα στο καπιταλιστικό αναξιοκρατικό σύστημα. Νέοι που πλέον θα εργάζονται με μισθούς τρίτων χωρών, είλωτες του κεφαλαίου, χάριν της "κινεζοποίησης" της πατρίδας μας, προς τέρψιν της ευρώπης των εβραίων κεφαλαιοκρατών. Υγεία και παιδεία είναι απλά ανύπαρκτες έννοιες. Παράλληλα ΝΑΙ, υπάρχουν εθνικά ζητήματα που καίνε την ψυχή του έθνους. ΝΑΙ, υπάρχουν Έλληνες που υποφέρουν στη Β. Ήπειρο, στη Θράκη που τουρκοποιείται μέρα με τη μέρα, στην Κύπρο που έχει καταστεί εργαστήριο πολιτικών πειραμάτων και σε πόσα ακόμη εδάφη της πατρίδας, για τα οποία έχουν εξουσιοδοτηθεί μέσω της δημοκρατίας τους οι μειοδότες πολιτικοί να διαπραγματεύονται!

Έτσι ποτέ δεν σκεφτόμαστε κοινωνικά. Ούτε εθνικά. Αλλά πάντοτε και εθνικά και κοινωνικά.

Αυτή λοιπόν η προσέγγιση της σύνθεσης θα μας καταστήσει ικανούς να καταλάβουμε και να παράγουμε ώστε να δεκτούν και να κατανοήσουν. Πρέπει όμως να επαναλαμβανόμαστε συνεχώς. Ξανά και ξανά απομονώστε τους κάθε λογής δεξιούς και αριστερούς, εθνικοφιλελεύθερους (το ακούσαμε κι αυτό) και σοσιαλδημοκράτες. Όλοι τους ανήκουν στο παρελθόν. Είναι μέρος του αποτυχημένου συστήματος που εξαθλίωσε τον ελληνικό λαό. Δικαιολογίες (ευτυχώς) τέλος.

Τέλος, παρατηρούμε για πρώτη φορά τη θεωρία να έρχεται τόσο κοντά με την πράξη. Το πολιτικό ον δεν μπορεί να πράξει παρά μόνο στα όρια της ιδεολογίας όπως και δεν μπορεί να σκεφτεί έξω απο τα όρια των δράσεών του. Αυτός είναι ο λόγος που μετατρέπει τους ιδεολόγους εθνικιστές σε ακτιβιστές και διατηρεί τους μετόχους του αστικού συστήματος σε αδράνεια. Οι θεωρίες της δεξιάς και της αριστεράς, αποκομμένες απο κάθε τι ανθρώπινο (βιολογικό), μπορούν μονάχα να εξεταστούν αυστηρά ως οικονομικά συστήματα. Καπιταλισμός, φιλελευθερισμός, μαρξισμός. Έννοιες που γεννιούνται και πεθαίνουν στην προσπάθειά τους να διαμοιράσουν τον πλούτο πότε στο κεφάλαιο, πότε στους μεγαλοαστούς και πότε στην εργα-

τική τάξη. Ένας πόλεμος που διαπράττεται για το χρήμα αλλά και συντηρείται από αυτό. Ακριβώς! Ο καπιταλισμός και ο μαρξισμός αποτελούν δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Απέναντί τους ο εθνικός σοσιαλισμός προτάσσει όχι μόνο ένα "οικονομικό" σύστημα δίκαιο και κοινωνικό αλλά αντιλαμβάνεται την ανάγκη του ίδιου του κοινωνικού συνόλου για πραγματική ευημερία και αληθινή παραγωγική εργασία, προσφέροντας έναν ολοκληρωμένο τρόπο ζωής στον λαό, ο οποίος αποτελεί το ζωτικότερο κομμάτι του έθνους. Με τον τρόπο αυτό, βιώνοντας δηλαδή έμπρακτα την ιδέα, την ύπαρξη της οποίας διασφαλίζει το εθνικό κράτος, διατηρούμε ζωντανό τον οργανισμό (Έθνος) και την εξέλιξή του.

Δράση, δράση, δράση... Αυτή η λέξη θα πρέπει να βρίσκεται συνεχώς στο μυαλό, να μας παρακινεί υποσυνείδητα και εν συνεχεία να λειτουργούμε ενστικτωδώς. Αυτό ξεχωρίζει τους εθνικοεπαναστάτες. Αυτή τη στιγμή προέχει η καταστροφή του κράτους, του συστήματος, ολόκληρου του καθεστώτος. Πολλοί απο εμάς βρέθηκαν τον τελευταίο καιρό στο κέντρο της Αθήνας να δίνουν τη μάχη δίπλα σε απλούς ανθρώπους που το λέει η ψυχή τους, δίπλα σε παλαιούς συναγωνιστές, δίπλα σε εχθρούς, ακόμη και δίπλα σε ...μαυροκόκκινες σημαίες. Τα λόγια του Όττο Στράσσερ αποτελούν μια παρέμβαση απο το παρελθόν: *"Οτιδήποτε είναι επιζήμιο για την σημερινή τάξη πραγμάτων έχει την υποστήριξή μας. Διότι εμείς επιζητούμε την Καταστροφή. Σε ένα κόσμο που μας έχει περιθωριοποιήσει, υψώνουμε την αρχή της θέλησης για καταστροφή, διότι μόνο η καταστροφή που θα καθαρίσει τα πάντα από το σάπιο φιλελεύθερο σύστημα θα ανοίξει τον δρόμο σε εμάς του εθνικοσοσιαλιστές.*

Γι' αυτό και εμείς παλεύουμε για να επιταχύνουμε την αρχή της καταστροφής του σημερινού συστήματος στηρίζοντας ότι εναντιώνεται σε αυτό και το βλάπτει, όπως κάθε απεργία, κάθε κυβερνητική κρίση, κάθε αδυναμία του Κράτους. Κάθε αποδυνάμωση του είναι καλή, πολύ καλή για μας και πάντα εμείς θα προσπαθούμε να δυναμώνουμε όλες τις παραπάνω δυσκολίες για το κράτος, με πείσμα και με θέληση ώσπου αυτό τελικά πεθάνει".

Συνεχίζουμε λοιπόν, ενάντια σε όλους αυτούς. Ενάντια στο σύγχρονο πολιτικό δόγμα. Έτσι ακριβώς, με πείσμα και θέληση. Ώσπου να πεθάνει!

Δημήτρης

FUTURISMO

Είναι σαφές ότι ζούμε σε μια τεχνολογικά προσδιοριζόμενη εποχή και αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει, ακόμα κι αν κάποιοι θα το ήθελαν. Πλέον η στρατιωτική και οικονομική ισχύς ενός έθνους καθώς και οι δυνατότητες αναδιανομής του πλούτου υπέρ αυτών που τον παράγουν, δηλαδή των εργαζομένων, καθορίζονται απόλυτα από την ανάπτυξη της επιστήμης και την προαγωγή της τεχνολογίας. Βέβαια απαιτείται και η ιδεολογική ανακατεύθυνση της φυλής σε εθνοκοινωνικά ιδεώδη, αλλά χωρίς ανταγωνιστικά μέσα παραγωγής και υπερεξελιγμένα οπλικά συστήματα, καμιά τέτοια δυνατότητα δεν υπάρχει. Κάπου εδώ ο φουτουρισμός κερδίζει την πρώτη μάχη σε πολιτικό επίπεδο (όχι ιδεολογικό) απέναντι στην ρομαντική παράδοση. Όταν λέμε ρομαντισμό δεν εννοούμε τις αγνές προθέσεις, όπως συχνά αναφέρεται στην καθημερινότητα (αυτή η καθαρότητα ψυχής συμβαδίζει απόλυτα με τον φουτουρισμό) αλλά στην κυριαρχία των αισθήσεων και του συναισθήματος έναντι της λογικής, η οποία στον εθνικιστικό ρομαντισμό μας οδηγεί στην λατρεία ή τέλος πάντων εξύμνηση της παράδοσης. Βέβαια εδώ η αντίφαση μεταξύ παράδοσης και φουτουρισμού μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι αίρεται, καθώς η τεχνολογία αποτελεί το μέσον και μπορεί να είναι σύγχρονη, ενώ η παράδοση μας δείχνει το σκοπό, επομένως δεν αλληλοεμπλέκονται. Αυτό είναι κατά τη γνώμη μου εν μέρει σωστό. Όντως ο φουτουρισμός μπορεί σαφώς να συνυπάρξει με την παράδοση ως παράλληλη τάση αλλά η διάκριση των μέσων από το σκοπό όταν πρόκειται για

Αγαπητοί αναγνώστες του «Μηδέν τελεία», αυτή τη φορά μέσα από αυτό το βήμα που ευγενικά παραχωρείται σε κάθε ανεξάρτητη ριζοσπαστική φωνή θα ασχοληθούμε με τον φουτουρισμό, όχι σαν ιστορική αναδρομή, αλλά ως μια προοπτική θεμελίωσης του φυλετικού σοσιαλισμού πάνω σε φουτουριστική βάση

τον σύγχρονο εξελιγμένο τεχνολογικό κόσμο είναι αδιανόητη. Παλαιότερα που τεχνολογία θεωρούνταν μόνο οι μηχανές εσωτερικής καύσης - έστω και οι υπολογιστές με διάτρητες κάρτες - τα πράγματα ήταν σαφώς διαχωρισμένα. Σήμερα το διαδίκτυο, η δυνατότητα εργασίας ή σπουδών από απόσταση, η πρόσβαση σε αυτοκίνητο, υπολογιστή, ή κινητό τηλέφωνο με πλήθος δυνατοτήτων έχει μετασχηματίσει τον παραδοσιακό άνθρωπο σε τεχνολογικό. Θα μου πείτε γι αυτό φταίει η υπερκατανάλωση και ο καπιταλισμός. Όντως πολλά από τα αγαθά που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας ζωή είναι άχρηστα για την ατομική μας ευτυχία αλλά πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η έρευνα που αναπτύχθηκε γύρω από την τεχνολογική αγορά και στην οποία βεβαίως μείναμε πίσω ως χώρα δίνει τη δυνατότητα για την ανάπτυξη καινοτομιών οι οποίες ισχυροποιούν μια οικονομία και την θωρακίζουν στρατιωτικά. Το πρόβλημα είναι ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός δεν επιτρέπει τη διάχυση των κερδών στους εργαζόμενους - φορολογούμενους και όχι η ανάπτυξη της εγχώριας τεχνολογικής αγοράς αυτής καθαυτής, παρά τον καταναλωτισμό που προάγει και ο οποίος μπορεί να αντιμετωπιστεί με περιορισμό στην εταιρική προπαγάνδα, με έλεγχο των προϊόντων που εισάγονται, με δασμούς και πολλά άλλα μέτρα τα οποία να επιτρέπουν την ανάπτυξη της τεχνολογικής αγοράς αλλά όχι τη κυριαρχία της. Αξίζει να σημειώσουμε εδώ ότι ακόμα και στη μητέρα του καπιταλισμού οι πόροι που διατίθενται για επιστημονική έρευνα είναι κατά βάση κρατικοί δηλαδή από τον ιδρώτα των εργαζομένων με τις ιδιωτικές εταιρείες να καρπώνονται τα οφέλη όταν αναπτυχθεί μια εφαρμογή που πουλάει. Επομένως δεν είναι αυτή καθαυτή η τεχνολογική κοινωνία που υποδουλώνει το λαό αλλά ο κερδοσκοπικός προσανατολισμός της αντί του εθνοκοινωνικού.

Παραμένει όμως ένα καίριο ερώτημα: αν κρατήσουμε τον τεχνολογικό άνθρωπο θεωρώντας τον αναγκαστικά το νέο είδος ανθρώπου που θα επιβιώσει στο συνεχώς μαχόμενο και εξελισσόμενο σύμπαν πόσο παραδοσιακός μπορεί να είναι αυτός; Σίγουρα όχι τόσο όσο θα ήθελε η ρομαντική παράδοση διότι η εξοικείωση με τις επιστημονικές και τεχνολογικές διαδικασίες εισάγει στον ανθρώπινο νου το "μικρόβιο" της εξέλιξης και του ακονίζει το όπλο της λογικής το οποίο μαζί με τη βούληση είναι τα ισχυρότερα όπλα που διαθέτει ο άνθρωπος. Είναι αδύνατο να αγαπάς κάτι που εξελίσσεται συνεχώς και να μην αποκτήσεις μια εξελικτική θεώρηση της ζωής που σπάει δεσμά της αναχρονιστικής παράδοσης και ανοίγει τους ορίζοντες του μέλλοντος. Επίσης η λογική ωθεί τον άνθρωπο να αναθεωρεί τις παραδοσιακές ιδεολογικές του εγγραφές και να ξεδιψάει πνευματικά στην πηγή της νέας ιδεολογικής σύνθεσης του παλιού με το νέο, τον ωθεί να βλέπει ότι κάθε ιδεολογικό σύστημα του παρελθόντος ενδεχομένως να είναι και η διδασκαλία του ιδεολογικού συστήματος που θέλουν να του επιβάλλουν! Αυτό αν σας φαίνεται αντιφατικό επειδή είμαστε απογοητευμένοι από τη "λογική" της σύγχρονης κοινωνίας πρέπει να σκεφτούμε ότι το γεγονός ότι δεν σκέφτονται σήμερα οι άνθρωποι με βάση την επαναστατική λογική αλλά υποδουλώνονται σε ένα καταπιεστικό και ληστρικό σύστημα που τους επιβάλει η χειραγώγηση από τα ΜΜΕ συνέβαινε ανέκαθεν στην ιστορία καθώς ουδέποτε οι άνθρωποι διέθεταν "επαναστατική" λογική περισσότερο από ότι σήμερα. Επίσης σκόπιμα το σύστημα κατευθύνει το λαό σε τεχνολογικές εφαρμογές πνευματικής οκνηρίας πχ παιχνίδια που πυροβολούμε ότι βρούμε, πορνοταινίες κλπ ώστε να μην καλλιεργηθεί η καταπληκτική δυνατότητα ανάπτυξης της σκέψης μέσω της τεχνολογίας. Παρόλα αυτά όμως υπάρχουν εξαιρετικά ποιοτικά παιχνίδια στα οποία οξύνεται η κρίση του παίκτη άλλο αν αυτά δεν επιλέγονται από τη πλειοψηφία των ατόμων για τους λόγους που προαναφέραμε.

Η υιοθέτηση της τεχνολογικής καινοτομίας στη καθημερινή ζωή δε σημαίνει άρνηση όλων των παραδοσιακών αξιών αλλά την μετουσίωσή τους σε νέες οντότητες που να εμπεριέχουν το χαμένο νόημα των παλαιών και ικανές για επιβίωση στις προκλήσεις του μέλλοντος. Για παράδειγμα η παραδοσιακά αποδεκτή θέση των εφήβων ως άτομα που μόνο έχουν να "μάθουν" από τους ενήλικες σαφώς και πρέπει να αλλάξει σε μια εποχή όπου ενδεχομένως οι δυνατότητες ενός έφηβου στη πληροφορική ή την μηχανολογία ξεπερνούν κατά πολύ αυτή των ενήλικων γονέων του ή των εκπαιδευτικών του. Αυτό δε πρέπει να λαμβάνεται ως έλλειψη σεβασμού στους γονείς που μοχθούν και μάχονται να μορφώσουν το παιδί τους αλλά ως μια νέα περισσότερο "συνεργατική" ενδοοικογενειακή ή ενδοσχολική σχέση μεταξύ έφηβου και ενήλικου μια σχέση αγάπης, αλληλοσεβασμού και κατανόησης αντί για μια σχέση επιβολής του ισχυρότερου, που μαθηματικά διαιωνίζει μια ανούσια μάχη επιβολής . Σε πολλές περιπτώσεις λοιπόν ο φουτουρισμός θα μπορούσε να δώσει μια νέα εξελικτική διάσταση στις οικογενειακές και κοινωνικές σχέσεις. Ο φουτουρισμός λοιπόν χωρίς να αντιτίθεται στις θεμελιώδεις αξίες του εθνικισμού όπως οικογένεια, δέσιμο με την πατρώα γη, κοινοτισμός κλπ τους δίνει μια νέα δυναμική ώστε αυτές να ανθίσουν στο σύγχρονο ανταγωνιστικό περιβάλλον.

Επίσης ιδεολογικά η θεμελίωση του φυλετισμού και του σοσιαλισμού σε βιολογική βάση αντί της πολιτιστικής μπορεί σαφώς να θεωρηθεί φουτουριστική πρωτοπορία! Η βιολογική θεώρηση του εθνικισμού όπως την είχαμε αναπτύξει στο "εθνικιστικό γονίδιο" καθώς και η θεώρηση του σοσιαλισμού ως μια απόλυτα ορθολογική κατανομή των πόρων εντός του βιολογικού συνόλου που λέγεται φυλή μπορούν να αποτελέσουν μια θεώρηση σαφώς φουτουριστική. Όταν μιλάμε για ορθολογική κατανομή των πόρων εννοούμε ότι είναι αδιανόητη η υπερσυγκέντρωση πλούτου στο ένα τοις χιλίοις των ατόμων της φυλής οι οποίοι αφήνουν ελάχιστους και κατά κανόνα εκφυλισμένους απογόνους και επανεπενδύουν τα μυθικά κέρδη τους εκτός του έθνους τη στιγμή που η πλειοψηφία των Ελλήνων αδυνατεί να επιβιώσει αξιοπρεπώς και να αναπαραχθεί από τη φτώχεια ενώ ταυτόχρονα η χώρα εποικίζεται από εκατομμύρια αφροασιάτες εισβολείς! Κανένα είδος στο πλανήτη πλην των εκφυλισμένων καπιταλιστικών κοινωνιών δεν αυτοκτονεί με αυτό τον τρόπο!

Τέλος να αναφέρουμε ότι ο φουτουρισμός δεν πρέπει, ούτε μπορεί να αντιτίθεται στις ανθρωπιστικές σπουδές επειδή έχει μια πιο "θετικιστική" με τη σύγχρονη έννοια διάσταση. Αντίθετα αποτελεί φιλοσοφικό ρεύμα και βεβαίως δεν αντιτίθεται στην ίδια τη φιλοσοφία. Ακόμα και οι καθαρά ανθρωπιστικές επιστήμες έχουν τη φουτουριστική τους διάσταση. Τι όμορφο να μαθαίνει κανείς αρχαία Ελληνικά με τη βοήθεια ειδικών προγραμμάτων στον ηλεκτρονικό του υπολογιστή! Πόσο πιο ενδιαφέρον να ψάχνει κανείς ιστορικές πηγές με τη βοήθεια μιας μηχανής αναζήτησης αντί να ξεσκονίζει δεκάδες τόμους σε μια βιβλιοθήκη. Η αντίληψη ότι η ενσωμάτωση και η αξιοποίηση στο έπακρο των δυνατοτήτων της τεχνολογίας αποτελεί προνόμιο των 'θετικών' επιστημών και των μηχανικών είναι όχι απλά ξεπερασμένη αλλά νεκρή! Πόσο δημιουργική είναι η ανάπτυξη κινουμένων σχεδίων, κόμικ αλλά και προπαγανδιστικού υλικού (αφίσες, αυτοκόλλητα, στένσιλ) μέσα από έναν ηλεκρονικό υπολογιστή !

Ονειρευόμαστε φουτουριστικό κόσμο χωρίς περιορισμούς και στεγανά που πνίγουν τη δημιουργική έκφραση και τις κοινωνικές σχέσεις. Πιστεύουμε στη συνένωση της παράδοσης με την τεχνολογία αιχμής αρκεί η παράδοση να βγει από τα καλούπια που είναι κλεισμένη και ανέβει πάνω στο ταχύτατο όχημα του φουτουρισμού να τη ταξιδέψει στο άγνωστο σε ένα μέλλον δικό της και δικό του όπως ο Περσέας την Ανδρομέδα! Να γράψουν μαζί μια νέα ιστορία ζώντας στον αστερισμό του εθνικοφουτουρισμού.

ΕΘΝΙΚΟΑΝΑΡΧΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ

του Troy Southgate
μετάφραση: Β.Σ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ίσως ακουστεί δύσκολο να το πιστέψετε, αλλά υπήρξε μια περίοδος όπου οι καθημερινοί άνθρωποι είχαν περισσότερο έλεγχο της προσωπικής τους ζωής και κατοικούσαν σε έναν κόσμο στον οποίο η συντριπτική πλειοψηφία των ατόμων μπορούσαν να ζήσουν σε πιο δεμένες κοινότητες με ανθρώπους του ίδιου είδους με αυτούς, ακολουθώντας έναν περισσότερο αγροτικό τρόπο ζωής μακριά από τα εμπορικά κέντρα, κυνηγώντας και καλλιεργώντας για την προσωπική τους κατανάλωση, συζητώντας και παράγοντας μουσική σε μια κοινωνία χωρίς τηλεόραση ή ηλεκτρονικά παιχνίδια και ακόμα περνώντας τις παραδοσιακές τους αξίες στα παιδιά τους χωρίς την καταστροφική επιρροή των σημερινών σχολείων και των ΜΜΕ. Οπότε τι πήγε λάθος;

Ανάμεσα στο 500 με 850 μ.χ, όχι πολύ μετά από το ξαφνικό τέλος της απεχθούς Ρωμαϊκής κατοχής της Βρετανίας, τα νεοεισερχόμενα Γερμανικά φύλα εγκαταστάθηκαν και σταδιακά άρχισαν να προσθέτουν το δικό τους άρωμα στο νησί. Μετά από λίγο καιρό, το νησί ξέφυγε από την επιρροή μιας κεντρικής διοίκησης και τελικά διαιρέθηκε σε εφτά βασίλεια. Τα πράγματα φυσικά δεν ήταν και τόσο ευχάριστα, αλλά ως αποτέλεσμα αυτής της κρίσιμης ισορροπίας δυνάμεων, τα Αγγλικά, Σαξονικά και Γέπικα φύλα είχαν την δυνατότητα να απολαύσουν ενός μεγάλου βαθμού αυτοδιάθεση. Όταν έφτασαν οι Νορμανδοί περί το 1066 όμως, το νεοσύστατο Αγγλικό έθνος μετατράπηκε σε γη δουλοπάροικων και, όπως αποδεικνύεται χωρίς καμία αμφιβολία από το «Domesday Book» (κατάστιχο καταγραφής των αποτελεσμάτων της μεγάλης απογραφής που έγινε ύστερα από εντολή του Γουλιέλμου του Κατακτητή το 1085-1086), ανηλεώς εκμεταλλευόμενων για τους πολύτιμους πόρους τους, με αποτέλεσμα τα πράγματα να μην γίνουν ποτέ όπως πριν.

Κατά τον Μεσαίωνα, ιμπεριαλιστικοί εξερευνητές όπως ο Εδουάρδος Α' και άλλοι μοναρχικοί πολεμοκάπηλοι της Ευρώπης, δανείζονταν μεγάλα χρηματικά ποσά από τους Εβραίους κεφαλαιούχους με αποτέλεσμα να βυθίσουν την χώρα σε ένα υπέρογκο χρέος. Αλλά την ώρα που ο ίδιος ο Εδουάρδος βρήκε μια βολική δικαιολογία για να απελάσει αυτούς τους τοκογλύφους από τις Αγγλικές ακτές, σώζοντας έτσι τον εαυτό του από σχεδόν βέβαιη χρεωκοπία, από τον 16ο αιώνα οι καταστάσεις άρχισαν να αλλάζουν δραματικά καθώς η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση σάρωνε την υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή και αναπόφευκτα προκάλεσε την απέλαση χιλιάδων ανθρώπων από τα μοναστικά νοσοκομεία, θρησκευτικά φτωχοκομεία και άλλα μέρη προσφύγων όπου μέχρι στιγμής διατηρούνταν από την Καθολική Εκκλησία. Σύμφωνα με τον ριζοσπαστικό κοινωνικό σχολιαστή, William Cobbett, πριν την Μεταρρύθμιση η λέξη "ανέχεια" δεν υπήρχε στην Αγγλική γλώσσα.

Ταυτόχρονα με τις μεγάλες θρησκευτικές αλλαγές του 16ου αιώνα, ήρθαν και η καλλιτεχνική άνθιση της Αναγέννησης και οι λιγότερο θετικές αξίες του ανθρωπιστικού Διαφωτισμού. Ενώ ο Χριστιανισμός είχε υπηρετήσει ως η επικρατούσα κατάσταση στην Αγγλία για πολλές εκατοντάδες χρόνια, οι καινούργιες ιδέες, που εισέρχονταν στην Αγγλία από την υπόλοιπη Ευρώπη, καθιστούσαν τον άνθρωπο σταθερά στο κέντρο του σύμπαντος και επομένως ήταν αναπόφευκτο ότι η πνευματικότητα - πόσο μάλλον ο Χριστιανισμός - θα άρχιζε να παρακμάζει και να αντικαθίσταται από τις υλιστικές αξίες μιας νέας εμπορικής τάξης πραγμάτων. Αυτές οι έντονες αλλαγές, που οδήγησαν στον Εμφύλιο Πόλεμο του 17ου αιώνα και στον θρίαμβο των βουλευτών του Cromwell επί της μοναρχίας του Κάρολου Α', σύντομα έστρωσαν τον δρόμο για την Γαλλική Επανάσταση.

Το 1789, η Γαλλική μοναρχία δέχτηκε επίθεση από μια μνησίκακη μπουρζουαζία και ο Λουδοβίκος ο 16ος έπεσε θύμα, όπως πολλοί άλλοι, της γκιλοτίνας. Μόλις οι ψευτοεπαναστάτες, των τελών του 18ου αιώνα, ήρθαν στην εξουσία, οι ζωές των απλών Γάλλων ανθρώπων σύντομα χειροτέρεψαν και οι προσωρινές αξίες του σκληρού καθεστώτος άρχισαν να φαίνονται τελείως λάθος. Πράγματι, ακολουθώντας τα εγκαίνια μιας καινούριας άρχουσας τάξης, οι οργανικοί δεσμοί του παρελθόντος έσβησαν τελείως καθώς οι φυλετικές, πολιτιστικές και πνευματικές έννοιες θεωρούνταν ως παρωχημένες και τελείως αποθαρρυμένες. Αυτό, φυσικά, ήταν το πρώτο βήμα προς την παγκοσμιοποιητική διαδικασία του 20ου

και του 21ου αιώνα και οι ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης συνέχιζαν να οδηγούν στη δημιουργία καταστροφικών ιδεολογιών όπως ο εθνικισμός, ο κομμουνισμός και η φιλελεύθερη δημοκρατία.

Εν τω μεταξύ, πίσω στα Βρετανικά νησιά, μια έκρηξη επιστημονικής τεχνολογίας επέτρεψε σε μία ένωση αριστοκρατών και νεόπλουτων να αξιοποιήσουν την δύναμη που οδήγησε στην Βιομηχανική Επανάσταση. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τον εκτοπισμό των αγροτικών κοινοτήτων της χώρας, μιας και χιλιάδες άνθρωποι άφησαν την γη και μετακινήθηκαν στην εξαπλωμένες πόλεις για να δουλέψουν στους άψυχους μύλους και εργοστάσια. Αυτή η στρατηγική της μαζικής υποδούλωσης, είδε ανθρώπους να εξαναγκάζονται σε ορυχεία και καμινάδες για να βγάζουν κέρδος για τους μεγαλοκαρχαρίες. Το πρώτο τέταρτο του 19ου αιώνα, η ψαλίδα μεταξύ πλουσίων και φτωχών είχε ανοίξει αρκετά και αν βρισκόσουν στο λάθος άκρο της ταξικής κατηγορίας, αναπόφευκτα κατέληγες στο πτωχοκομείο. Η καπιταλιστική αρρώστια είχε εξαπλωθεί σε ολόκληρη την Βρετανία και τον κόσμο σαν καρκίνος.

Καθ' όλη αυτήν την περίοδο, εύπορες τραπεζικές οικογένειες, όπως οι Ρόθτσιλντ και άλλοι, είχαν την δυνατότητα να πάρουν τον έλεγχο των οικονομιών πολλών Ευρωπαϊκών χωρών, καθώς και να υποθάλπτουν πολέμους και επαναστάσεις για το δικό τους τελικό όφελος. Πολλές κινήσεις διαμαρτυρίας προσπάθησαν να πολεμήσουν για δικαιοσύνη και καλύτερες συνθήκες, αλλά το 1917 οι κομμουνιστές απέκτησαν δύναμη στη Μόσχα και έγιναν δεκτοί ως μια ισχυρή “εναλλακτική λύση” στον Καπιταλισμό, παρά το γεγονός ότι θα δολοφονούσαν και θα κατέστειλαν εκατομμύρια ανθρώπους στη Ρωσία, την Αν. Ευρώπη και τα βάθη της Ανατολής. Η πραγματικότητα, φυσικά, ήταν ότι ενώ ο Καπιταλισμός αξιοποιούσε τους απλούς ανθρώπους προς όφελός του, ο Κομμουνισμός ήταν μια μορφή Κρατικού Καπιταλισμού, διαχειριζόμενου από μια καινούρια άρχουσα τάξη. Για να κάνει τα πράγματα χειρότερα, ο Κομμουνισμός εφοδίασε τους καπιταλιστές, όπως και οι εθνικοκαπιταλιστές της Ναζιστικής Γερμανίας και της Φασιστικής Ιταλίας, με μια νέα ορμή και έτσι άνοιξαν τον δρόμο για την νίκη της Φιλελεύθερης Δημοκρατίας και του οικονομικο-εμπορικού μπλοκ γνωστού και ως Δύση. Τα υπόλοιπα, όπως λένε, είναι ιστορία.

Αυτά που πρόκειται να διαβάσετε είναι σχεδιασμένα να σας δώσουν μια περιγραφική γεύση από το πώς θα μπορούσε να είναι η ζωή στις αποκεντρωμένες Εθνικο-αναρχικές κοινότητες.

ΑΝΤΙΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

“Αν θέλετε μια εικόνα του μέλλοντος, φανταστείτε μια μπότα πάνω σε ένα ανθρώπινο πρόσωπο”

George Orwell

Αν και όλοι οι άνθρωποι έχουν σχετική επίγνωση της δυσανάλογης επιρροής των Εβραϊκών ομάδων πίεσης μέσα στα κυβερνητικά παραρτήματα και τα ΜΜΕ της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής, όπου πολλά εξ αυτών είναι υπό τον πλήρη έλεγχο τους, λίγοι είναι αυτοί που είναι έτοιμοι να βγουν και να μιλήσουν για αυτή την κατάσταση, φοβούμενοι διώξεις ή απειλές για “Αντι-Σημιτισμό”. Είναι γεγονός, ωστόσο, ότι από τότε που οι φιλόδοξοι Ευρωπαίοι μονάρχες μας βύθισαν στην οικονομική δίνη του αναπτυσσόμενου διεθνώς χρηματοπιστωτικού συστήματος, μια ελιτίστικη κλίκα Εβραίων και συμμάχων τους, είχε χειραγωγήσει αποτελεσματικά διάφορα παγκόσμια γεγονότα για το δικό της συμφέρον.
Αυτό επετεύχθη, όχι απλά μέσω της τοκογλυφίας, αλλά και ως αποτέλεσμα της Εβραϊκής ανάμειξης στο λαθρεμπόριο και τους εγκληματικούς εκβιασμούς στην Αμερική του 1930, κάτι το οποίο τελικά συνέχισε να χρηματοδοτεί την Σιωνιστική εξαγορά της κινηματογραφικής βιομηχανίας του Χόλυγουντ και μέχρι το 1948 επέφερε την εγκαθίδρυση του Κράτους-Ληστή του Ισραήλ. Αλλά ο Σιωνισμός δεν είναι Εβραϊκός εθνικισμός, όπως πολλοί αρέσκονται να λένε, αλλά Εβραϊκός ιμπεριαλισμός.

Οι Εθνικοαναρχικοί δεν “μισούν” τους απλούς Εβραίους ούτε επιθυμούν να τους υπονομεύσουν ως ανθρώπους με τη δική τους μοναδική θρησκευτική και πολιτιστική ταυτότητα, αλλά όμως αυτό που δεν θα ανεχτούμε είναι η συνεχιζόμενη υποδούλωση των λαών από μια μειονότητα βαμπιρικών παρασίτων, που πρόθεση τους είναι να μοιραστούν τον παγκόσμιο πλούτο σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν μια ενιαία παγκόσμια αγορά. Πιστεύουμε ότι ο τρόπος για να πολεμήσουμε τον Σιωνισμό, είναι να συνεχίσουμε να ξεμπροστιάζουμε την υποκρισία αυτών που από τη μια μεριά χρησιμοποίησαν το Ναζιστικό “Ολοκαύτωμα” για να κερδίσουν την συμπάθεια των ανθρώπων, και από την άλλη καταστέλλουν βίαια τον πολύπαθο Παλαιστινιακό λαό στην ίδια του τη γη. Πάνω από το 90% των μοντέρνων Εβραίων κατάγεται από έναν ημι-Τούρκικο λαό, που ήρθε αντιμέτωπος με την θρησκευτική μισαλλοδοξία των χριστιανών ορθόδοξων και μουσουλμάνων γειτόνων τους και μετατράπηκε μαζικά σε Ιουδαϊστές όταν ήταν μέρος της παλιάς αυτοκρατορίας

Χαζάρων, η οποία εκτείνονταν ανάμεσα στη Μαύρη και την Κασπία θάλασσα κατά τη διάρκεια του 8ου αιώνα. Αυτό αποδεικνύει ότι δεν έχουν καμία φυλετική ή εδαφική σχέση με την Μέση Ανατολή. Οι Εθνικοαναρχικοί υποστηρίζουν την Παλαιστινιακή Ιντιφάντα, όπως και Εβραϊκές ομάδες σαν τη Neturei Karta (Ορθόδοξοι Εβραίοι) και διάφορες άλλες εχθρικές προς τον Σιωνισμό, οι οποίες επιδιώκουν να εκθέσουν τα ποικίλα ψέματα και τις στρεβλώσεις που διαιωνίζονται από το ισραηλινό καθεστώς, καθώς και ενάντια στην Μοσάντ και το οργανωτικό νευραλγικό κέντρο που συνεχίζει να λειτουργεί στην καρδιά της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Ο Σιωνισμός είναι ο εχθρός όλων των ανθρώπων και πρέπει να εξαφανιστεί.

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

“Η ελευθερία του ανθρώπου συνίσταται αποκλειστικά σε αυτό: στο ότι υπακούει στους φυσικούς νόμους επειδή τους έχει αναγνωρίσει ως τέτοιους και όχι επειδή του επιβλήθηκαν από κάποια εξωγενή βούληση, θεϊκής ή ανθρώπινης, συλλογικής ή ατομικής.”
Μπακούνιν

“Πρέπει να δημιουργήσω ένα σύστημα ή να υποδουλωθώ στο σύστημα κάποιου άλλου. Δεν θα σκεφτώ ούτε θα συγκρίνω: η δουλειά μου είναι να δημιουργώ.”
Γουίλιαμ Μπλέικ

“Η Κοινωνία αναζητεί την τάξη στην Αναρχία”
Προυντόν

Στα μάτια πολλών ανθρώπων, η λέξη “Αναρχισμός” ξυπνά φρικιαστικές εικόνες ενός βλοσυρού Johnny Rotten να υμνεί την εξάπλωση του χάους και την καταστροφή της σύγχρονης κοινωνίας. Οι Αναρχικοί υποτίθεται ότι είναι οτιδήποτε από μαλλιάδες μηδενιστές και ναρκομανείς μέχρι χαζοχαρούμενοι ουτοπιστές τελείως εκτός επαφής με τον πραγματικό κόσμο. Η 19ου αιώνα απεικόνιση του μέσου Αναρχικού, τουλάχιστον σύμφωνα με αυτούς που θέλουν να δυσφημούν και να σατιρίζουν μέσα από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ, ήταν ενός στερεοτυπικού τρελού, πάντοτε με μούσια και λερωμένος, να κρατάει μια βόμβα ή μια δεσμίδα εκρηκτικών. Αλλά ο αληθινός αναρχισμός δεν έχει καμία σχέση με παρακμή και εκφυλισμό ή με ανεγκέφαλη βία και τρομοκρατία, αλλά στην πραγματικότητα μπορεί να παρέχει πραγματική και απτή εναλλακτικότητα στην ολοένα εξασθένηση του Δυτικού Πολιτισμού.

Η λέξη Αναρχία προέρχεται από τον Ελληνικό όρο «άναρχος» που σημαίνει αυτός που δεν έχει κανόνες. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι Αναρχικοί πιστεύουν στην αταξία, επειδή σε αυτή την περίπτωση ο όρος “κανόνας” είναι συνδεδεμένος με τον τρόπο που η κοινωνία είναι οργανωμένη σε συνδυασμό με μια συγκεκριμένη φόρμα συμπεριφοράς ή αγωγής. Οπότε για να πούμε ότι μια κοινότητα “δεν πρέπει να έχει κανόνες”, δεν σημαίνει ότι πρέπει να φτάσει στο απόλυτο χάος, επειδή ο κανόνας από μόνος του σχετίζεται με την εκτίμηση της φυσικής τάξης και αρνείται να αναγνωρίσει τους συνταγματικούς, ανθρώπινης κατασκευής νόμους ή των δασμών που καθορίζονται από αυτοκρατορίες, κράτη και άλλες μορφές διοικητικού ή κυβερνητικού ελέγχου. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι Αναρχικές κοινότητες είναι αδύνατες να τηρήσουν μια σειρά από πιστεύω, αξίες ή αρχές, αλλά αντίθετα σημαίνει ότι η φυσική τάξη παίρνει προβάδισμα όλες τις ώρες. Όντως η φυσική τάξη είναι η πιο οργανική μορφή κοινωνικής οργάνωσης στον πλανήτη, επειδή ο άνθρωπος βρίσκει τον εαυτό του να κατέχει μια ανώτερη νοημοσύνη, αλλά σίγουρα όσο η ικανοποίηση των πιο βασικών μας αναγκών, ενστίκτων και επιθυμιών είναι ενδιαφέρουσα. Οι νόμοι και τα συστήματα τείνουν να μας υποδουλώνουν, αλλά μέσα από ένα πιο φυσικό και ευνοϊκό περιβάλλον μπορούμε να εκπληρώσουμε τα πραγματικά μας πεπρωμένα και να επανακαλύψουμε τον μακροχρόνια ξεχασμένο δεσμό με το περιβάλλον.

Αντί να μοχθούμε κάτω από ένα σύστημα όπου οι “κανόνες” επιβάλλονται δια της βίας, οι Εθνικοαναρχικοί πιστεύουν στη φυσική εξουσία. Η Ιεραρχία είναι ένα βασικό γεγονός της φύσης, αλλά κάτι το αρκετά διαφορετικό από το τεχνητό ταξικό σύστημα που υπάρχει στις σύγχρονες Δυτικές κοινωνίες. Η Ηγεσία για παράδειγμα, πρέπει να ενθαρρύνεται, αλλά ταυτόχρονα να έρχεται και με ευθύνη και μέσα σε ένα Αναρχικό ή φυλετικό πλαίσιο ο αρχηγός ή ο Χ άνδρας είναι τόσο δυνατός όσο και η κοινότητα. Ή αλλιώς με τα λόγια του Rudyard Kipling: “η δύναμη της αγέλης είναι ο λύκος και η δύναμη του λύκου είναι η αγέλη”. Σε αντίθεση με το τεράστιο κενό ανάμεσα σε αυτούς που κυβερνούν και αυτούς που κυβερνούνται σήμερα, οι δυο αυτές κατηγορίες είναι αδιαχώριστες και υποχρεωτικά φιλοφρονητικές (ή εγκωμιαστικές ή κολακευτικές).

Όταν ο Μάρξ και ο Ένγκελς δημοσίευσαν το Κομμουνιστικό τους Μανιφέστο το 1848, οι εργάτες και οι αγρότες της Ευρώπης πίστεψαν ότι είχαν βρει τελικά μια απάντηση στην απληστία και την ασπλαχνία του καπιταλισμού. Αλλά ο Μάρξ υποστήριζε μια άξεστης μορφής ολοκληρωτισμού την οποία αποκαλούσε “Δικτατορία του Προλεταριάτου”, κάτι το οποίο όλο κι όλο οδήγησε στην δημιουργία μιας νέας ηγέτιδας τάξης και ως εκ τούτου την διαιώνιση της μισθωτής σκλαβιάς. Αλλά οι κομμουνιστές δεν ήταν οι μόνοι “αντίπαλοι” του καπιταλισμού. Γύρω στην ίδια περίοδο ένας Γάλλος με το όνομα Pierre-Joseph Proudhon είχε εξαπολύσει παράλληλη επίθεση τόσο στον καπιταλισμό όσο και στον κομμουνισμό, πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο τελευταίος υπονόμευε την ανθρώπινη προσωπικότητα. Παράλληλα, διάφοροι Ρώσοι Αναρχικοί όπως ο Mikhail Bakunin και ο Peter Kropotkin, προσπάθηθησαν επίσης να εκθέσουν την ματαιοπονία του Μαρξισμού και αντιθέτως έγραψαν για έναν μελλοντικό αποκεντρωμένο κόσμο των κολεκτίβων στις οποίες ο κόσμος θα μπορούσε να έχει περισσότερη αυτονομία και να εκφράσει την ταυτότητά του. Κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα, ωστόσο, οι τάξεις του Αναρχισμού είχαν απορροφηθεί από τους κομμουνιστές και αυτό που άρχισε ως ένα ευγενές ιδανικό χαρακτηριζόμενο από την πίστη στην ελευθερία και την ταυτότητα, εκφυλίστηκε στην Αριστερή γραφειοκρατία και το είδος της πολιτικής ορθότητας που βλέπουμε σήμερα. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η Αριστερά έσυρε τα περήφανα λάβαρα του Αναρχισμού στο βούρκο και ότι η εικόνα του Αναρχισμού έχει σοβαρά αλλοιωθεί εκ του αποτελέσματος, αλλά γι' αυτό ακριβώς ο κόσμος τώρα είναι έτοιμος για ένα ολοκαίνουριο ιδανικό:
τον Εθνικο Αναρχισμό.
Αλλά τι διακρίνει τον Εθνικο Αναρχισμό από το ευρύτερο Αναρχικό φαινόμενο και τι έχει να προσφέρει;

Το όραμά μας, με λίγα λόγια, είναι μικρά χωριά-κοινότητες στις οποίες οι άνθρωποι κατέχουν τον δικό τους χώρο στο οποίο ζούνε σε αρμονία με τις δικές τους αρχές. Αυτές οι αρχές εξαρτώνται από τη φύση των ανθρώπων που αποτελούν την κοινότητα σε πρώτη φάση, επειδή το τελευταίο πράγμα που επιθυμούμε να κάνουμε είναι να επιβάλλουμε ένα αυστηρό και δογματικό σύστημα κάθε είδους. Στη θεωρία, ως εκ τούτου, οι Εθνικο-Αναρχικοί μπορούν να είναι Χριστιανοί ή Παγανιστές, αγρότες ή τεχνίτες. Το σημαντικό πράγμα, ωστόσο, είναι οι Εθνικο-Αναρχικές κοινότητες να είναι αυτάρκεις. Πρέπει επίσης να είναι συμβιώσιμες παρά εξαναγκαστικές. Με άλλα λόγια οι άνθρωποι πρέπει να είναι ελεύθεροι να έρχονται και να φεύγουν όποτε θέλουν. Αν δεν είσαι ευτυχισμένος με την ενοποιητική αρχή μιας Εθνικο-Αναρχικής κοινότητας, τότε πολύ απλά μπορείς να πας σε μια άλλη. Από τη άλλη, οι κοινότητες πρέπει να σέβονται τους γείτονες τους και να είναι έτοιμες να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από ξένους.

Εν κατακλείδι, σε αντίθεση με την όλο και πιο απελπιστική σπίλωση από τους εχθρούς μας, τόσο από την Δεξιά όσο και από την Αριστερά, δεν χρησιμοποιούμε τον Αναρχισμό ως μια βολική τακτική ή ως απόκρυψη της κρυφής μας φασιστικής ατζέντας κάθε είδους - είμαστε πάρα πολύ σοβαροί. Επιπλέον, ως συμβιωτικοί εμμένουμε στη φιλοσοφία του “ζήσε και άσε να ζήσει”. Οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί και έχουν διαφορετικές αξίες. Στις μοντέρνες πλουραλιστικές κοινωνίες, αυτές οι αξίες τείνουν να συγκρουστούν και είναι αναπόφευκτο ότι μερικές εξ αυτών να καταπατήσουν ή ακόμη και να εξαλείψουν κάποιες άλλες. Πιστεύουμε ότι ορισμένες αξίες αξίζουν να διατηρηθούν για τις μελλοντικές γενιές και αυτό γιατί θέλουμε να δημιουργήσουμε ένα κλίμα στο οποίο αυτό είναι δυνατό να συμβεί. Ο Εθνικο-Αναρχισμός επομένως, είναι Αναρχισμός sui generis. Ένας Αναρχισμός δηλαδή του δικού του είδους.



ΣΤΟΧΟΣ Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

«…Έχουμε ο καθένας μας (ο κ. Σκληρός κι εγώ) διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, ψυχολογίες, ή ίσως καλύτερα, είμαστε διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, ψυχολογικά φαινόμενα, φιλοσοφικά συστήματα. Τον (μαρξιστή) κ. Σκληρό, ας πούμε, τον έχει απορροφήσει η φιλόλογη επιστήμη, εμένα η πολύμορφη, πλούσια ζωή…»

«Το Έθνος, οι Τάξεις, και ο Ένας»

«…Μα και κάθε σκέψη, το ξέρει καλά, δεν αξίζει. Δεν του στέκει η επιστημονική, καθιστική μελέτη, που μπορεί να ξεράνει τον άνθρωπο. Θέλει τη φιλοσοφική, ποιητική, δημιουργική σκέψη, που ορθός και περπατώντας να την κλώθει…»

«Όσοι Ζωντανοί»

«Όχι αιώνιο γύρισμα, παρά αιώνιο διάβα»

«Φύλλα ημερολογίου», τόμος Δ, Μάης 1911

(θεμελιακές θέσεις ανάμεσα σ' άλλες ενδιαφέρουσες σκέψεις από τα γραπτά του Ίωνα Δραγούμη)

"καθ'οδόν"

γράφει ο Λεύκιππος

Το 1922 – ένα χρόνο μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ – εκδόθηκε στις ΗΠΑ ένα βιβλίο (ως συνέχεια του προηγούμενου άρθρου στην επιθεώρηση «National Interest») που προκάλεσε «πάταγο» σε όλη τη Δύση (εκδόθηκε και στα ελληνικά), όπως συμβαίνει με όλα τα βιβλία των καθεστωτικών διανοουμένων. Συγγραφέας ο «γκουρού» του φιλελευθερισμού Φράνσις Φουκουγιάμα και τίτλος του «το τέλος της Ιστορίας και ο Τελευταίος Άνθρωπος».

Το εν λόγω βιβλίο συνοπτικά έλεγε τα εξής: οι αιτίες που έθρεφαν τους πολέμους και τις επαναστάσεις έπαυσαν ελλείψει αντιπάλων. Το δημοκρατικό (δυτικό) μοντέλο κέρδισε. Η Ιστορία Τέλειωσε. Ο θάνατος των ιδεολογιών με τη μονοκρατορία (όχι μόνο σε οικονομικό, αλλά και σε αξιακό επίπεδο) της Δύσης, του λιμπεραλισμού, δημιουργεί έναν νέο τύπο ανθρώπου, τον «τελευταίο άνθρωπο», που το μόνο από το οποίο θα κινδυνεύει θα είναι η …πλήξη, διότι δε θα έχει πλέον εχθρούς. Ήρθε η ώρα, (προσθέτω εγώ), ο «Τελευταίος Άνθρωπος» να κληρονομήσει τη γη.

Την έννοια του «Τελευταίου Ανθρώπου» περιέγραψε με ενάργεια ο Φρ. Νίτσε στο έργο των έργων του «Έτσι μίλησε ο Ζαρατούστρα»: είναι ο εφήμερος θηρευτής απολαύσεων, ο κυνικός αμοραλιστής. Μηδενιστής, αποφεύγει τα ουσιώδη (υπαρξιακά) ερωτήματα με τεχνητά μέσα, αποθεώνει τον εργαλειακό ορθολογισμό, υιοθετεί αβασάνιστα τις «έτοιμες» ιδέες, τις νεωτερικές προκαταλήψεις και πάνω απ' όλα θέλει το βόλεμά του. Μπορεί να διαφωνεί με κάποιον άλλο, αλλά η διαφωνία δεν είναι λόγος σύγκρουσης, διότι δεν πιστεύει σε τίποτα για το οποίο να αξίζει να συγκρουστεί. Ζει σε αξιακό κενό, αλλά δε θέλει να γίνει δημιουργός νέων αξιών. Θέλει να περνά ευχάριστα το χρόνο του, φοβάται την αρρώστια (γι αυτό επισκέπτεται συχνά γιατρούς και ψυχίατρους) και όταν ακόμα «αγαπάει», το κάνει με υστεροβουλία. Η ανιδιοτέλεια της δωρεάς, η γενναιοδωρία του φαντάζουν παραλογισμός, όπως και το να «πιστεύεις» σε «κάτι» που σε υπερβαίνει. Είναι ο εφήμερος, αν-ιστορικός τύπος ανθρώπου. Όταν αυτό το ανθρωποειδος «κληρονομήσει» τη γη, πράγματι η Ιστορία (που προϋποθέτει την τραγική, ηρωική και δημιουργική διάσταση του ανθρώπου) θα τελειώσει («η ιστορία είναι μια φάρσα», διαβάζουμε στο συγκλονιστικό μυθιστόρημα επιστημονικής πολιτικής φαντασίας «Θαυμαστός καινούριος κόσμος» του Άλντους Χάξλευ).



Ο θάνατος των ιδεολογιών όμως δε σημαίνει (όπως θα ήθελαν ο Φουκουγιάμα και η παρέα του) ούτε την επικράτηση της μιας από αυτές, ούτε το τέλος της Ιστορίας, διότι οι ιδεολογίες είναι φαινόμενα και όχι αιτίες της ιστορικής διαλεκτικής, ούτε (συμπληρώνω εγώ) σε γεωπολιτικό επίπεδο τη θαλασσοκρατία των Αγγλοσαξώνων – το μονοπολικό κόσμο. Αντιθέτως, ο θάνατος των ιδεολογιών σηματοδοτεί την έναρξη ισχυρών σεισμικών δονήσεων σε ολόκληρο το νεωτερικό οικοδόμημα (του οποίου «μπετόν» είναι ο φιλελευθερισμός) και η πτώση του κομμουνισμού δεν είναι παρά η κατάρρευση του πρώτου από τους κίονές του – και σε γεωπολιτικό επίπεδο η επανεμφάνιση του ευρασιανισμού αναδεικνύει την ανάδυση ενός πολυπολικού κόσμου.

Κάθε ιδεολογία, όσο ευφυής και αν είναι η σύλληψή της, όσο αριστοτεχνικά δομημένη κι αν εμφανίζεται στην παρουσίασή της, δεν παύει να είναι διανοητική κατασκευή. Και η κατασκευή μετατρέπεται σε είδωλο όταν υποκαθιστά τη Ζωή ή έστω όταν προσπαθεί να την ερμηνεύσει με τα δικά της «αποκλειστικά» ερμηνευτικά εργαλεία, με τη δική της μονοδιάστατη θεώρηση.

Η κατασκευή αποτελεί άθροισμα δογμάτων, κάποια από αυτά με «επιστημονική» θεμελίωση (ως μαθηματικά αξιώματα), κάποια με ηθικιστική θεώρηση και δόγματα περίκλειστα, δυσκίνητα, εν τέλει αυθαίρετα, που όταν η ζωή δε «χωράει» σ' αυτά, τότε πετσοκόβεται, ακρωτηριάζεται βάρβαρα στο κρεβάτι του Προκρούστη. Η ταύτιση κατασκευής (επιστημονικής, ηθικολογικής ή συνδυασμού τους) με την «Αλήθεια» δημιουργεί καθεστώτα είτε οργουελιανού τύπου, όπου η Ιστορία αλλάζει ανάλογα με τις απαιτήσεις του συστήματος, είτε τη φιλελεύθερη δικτατορία των αγορών, του σχετικισμού των αξιών, της απουσίας «Κέντρου» και «Άξονα» που να νοηματοδοτεί τη ζωή, της πολιτικής ορθότητας, όπου «η ιστορία είναι φάρσα».

Ο ίδιος ο Μαρξ πίστευε ότι δεν έχουν όλες οι πολιτικές απόψεις ιδεολογικό χαρακτήρα. Ισχυριζόταν ότι ο ίδιος δεν πρέσβευε κάποια «ιδεολογία» (την οποία χαρακτήριζε ως ψεύδος), αλλά ότι ήταν «επιστήμονας» (με όλα τις μονομέρειες και τα ελλείμματα που είχε η «επιστημοσύνη» του). Η «σοσιαλιστική» ή προλεταριακή ιδεολογία (ως αντίπαλον δέος της «αστικής») ήταν κατασκευή του Λένιν και είδαμε τι τερατογενέσεις δημιούργησε μια ακόμη κατασκευή.

Κάθε ιδεολογία (σοσιαλιστική ή φιλελεύθερη, ατομικιστική ή κολλεκτιβιστική) απευθύνεται στο ευνουχισμένο άτομο των εφήμερων «θέλω» και των καταναγκαστικών «πρέπει». Τόσο η ατομικιστική όσο και η κολλεκτιβιστική κατασκευή είναι ξένες προς την κοινοτική εμπειρία, τη συνείδηση των Ομοίων αλλά αντεξούσιων Προσώπων, προς την αδελφότητα που δεν προϋποθέτει τον εξισωτισμό, αλλά ούτε και ψευτοϊεραρχίες που θεμελιώνονται στο χρήμα και στον ταξισμό. Ο εθνοκοινοτισμός δεν είναι κατασκευή, αλλά εμπειρία ζωής.

Η ιδεολογία προϋποθέτει την κατασκευή. Η βιοθεωρία αντίθετα, τη βιωμένη (προσωπική και συλλογική) εμπειρία. Η πρώτη είναι άθροισμα αυθαιρέτων, εν όλω ή εν μέρει, αξιωμάτων (έστω και με επιστημονική «κάλυψη»). Η δεύτερη πλαίσιο Αξιών. Η Τιμή του Προσώπου και της Εθνικής Κοινότητας, η Ηρωική Κοσμοαντίληψη, η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη που δεν εδράζονται στην χρησιμοθηρία, η Πατρώα Γη, η Κοινότητα των Ομοίων, αλλά και πιο συγκεκριμένα η οργανική κοινωνία, η οικονομία βασισμένη στην εργασία απαλλαγμένη από τη δουλεία του τόκου, η θεμελιωμένη στη «συντροφία» και στο συνεταιρισμό, δεν είναι κατασκευές, αλλά εκφάνσεις της «πολύμορφης και πλούσιας ζωής».

Στην Κοινότητα των Ομοίων (όπως εύστοχα έγραψε κάποιος που «δεν είναι δικός μας», «…είμαστε δίκαια όμοιοι, χωρίς να είμαστε άδικα ίδιοι, διότι διαφέρουμε όπως το ενιαίον της πυγμής, από τα επί μέρους δάκτυλα») το εφήμερο άτομο ανάγεται σε Πρόσωπο με ιστορική αποστολή και μεταφυσική διάσταση. Δεν είμαστε οι «μοναχικοί λύκοι» του άγριου ανταγωνισμού, ούτε η απρόσωπη κοινωνία των μυρμηγκιών, αλλά ομοτράπεζοι. Και στην Τράπεζα της Κοινοτικής Εμπειρίας παρίστανται, αόρατοι αλλά αισθητοί και οι πρόγονοι. Η λογοδοσία των ζώντων προς τους νεκρούς και η ευθύνη προς τους αγέννητους δίνει ευγένεια, συνοχή και διαστάσεις που κάθε εφήμερη φιλελεύθερη ή σοσιαλιστική κοινωνία θεωρεί απλώς παραλογισμούς.

Στη βιοθεωρία μας δεχόμαστε το «απρόβλεπτο» και το τυχαίο», ως μέρος της ζωής και δίνουμε τη βαρύτητα που πρέπει στη Θέληση και την Πίστη. Διότι η Θέληση κόβει τους γόρδιους δεσμούς εκεί όπου ο μεμψίμοιρος ορθολογισμός μας λέει ότι κάποιοι είναι άλυτοι και η Πίστη «κινεί βουνά», κάτι που προδήλως η δειλή λογική αδυνατεί να κάνει.

Ο εθνοκοινοτισμός, λοιπόν, όχι μόνο δεν είναι ιδεολογία (έστω «διαφορετική» ή «η καλύτερη») αλλά ως βιοθεωρία απελευθερώνει τον άνθρωπο από την ασθένεια της Ιδεολογίας. Είναι «στάση» και «τρόπος» και οδός προσωπικής και συλλογικής αυτοπραγμάτωσης και υπαρκτικής ελευθερίας.

Στην αρχή έχουμε ως σημεία αναφοράς τους οδοδείκτες των προγόνων. Αλλά η πορεία συνεχίζεται και μπαίνουμε σε αχαρτογράφητες περιοχές. Τώρα εμείς δημιουργούμε τον χάρτη και η οδός είναι τα δικά μας βήματα – εμείς θέτουμε τους οδοδείκτες για τους Επόμενους.

Καθ' οδόν ανακαλύπτουμε, συνθέτουμε, προσδιορίζουμε και επαναπροσδιοριζόμαστε, δοκιμάζουμε και δοκιμαζόμαστε, γινόμαστε δημιουργοί Αξιών. Καθ' οδόν κανένας ντετερμινισμός δε μας δεσμεύει διότι «όπου υπάρχει θέληση υπάρχει δρόμος» και η Πίστη μας, ναι, κάλλιστα μπορεί να μετακινήσει και βουνά. Το «απρόβλεπτο» και το «τυχαίο» προϋποθέτουν τη Ζωή που καμιά αφελής βεβαιότητα «επιστημονικού τύπου» δεν μπορεί να σκεπάσει και καμία αφελής αισιοδοξία να επισκιάσει την τραγικότητα της ύπαρξης. Και το «διάβα» είναι αιώνιο. Η Ιστορία όσο υπάρχει Άνθρωπος δεν έχει τέλος.

Όχι η Ιστορία, αλλά τα είδωλα κατέρρευσαν. Επιτέλους, μπορούμε να ανασάνουμε ελεύθερα. Και να χαρούμε το λυκαυγές του Νέου Κόσμου χωρίς περιττά εμπόδια να μας φράζουν τη θέα.



Με μια ολοκαίνουργια δουλειά στο ενεργητικό τους, οι Γερμανοί Moshpit, άξιοι εκπρόσωποι της πολιτικοποιημένης metalcore, επιστρέφουν δυναμικά στο προσκήνιο. Το "We Carry the Heart" μπορεί να άργησε μια πενταετία, αλλά μας αποζημιώνει και με το παραπάνω. Συναντήσαμε την μπάντα στη Γερμανία, στα πλαίσια της παρουσίασης της νέας δουλειάς της και συνομιλήσαμε με τα μέλη της για πολλά και ενδιαφέροντα πράγματα που αφορούν το παρελθόν, το πρόσφατο album τους αλλά και το τι έπεται στο μέλλον…

Λοιπόν, κατ᾽ αρχάς έχω να παραδεχτώ ότι κάθε κουβέντα με τους Moshpit είναι από μόνη της ξεχωριστή, διότι η μπάντα ασκεί τόσο μεγάλη επιρροή και σε μένα αλλά και σε πολλούς συντρόφους στην Ελλάδα, παρά τη μικρή της ιστορία. Επομένως, δεν μπορώ παρά να σας ευχαριστήσω που μου δίνετε τη δυνατότητα για αυτή τη συνέντευξη.

Σε ευχαριστούμε πολύ για το ενδιαφέρον σου για αυτό που κάνουμε, είναι τιμή και για εμάς αυτή η συζήτηση.

Ας ξεκινήσουμε από το προηγούμενό σας album. Τι ανταπόκριση είχε στον κόσμο το "Mirror of an unbroken Faith";

Αν και οι αρχικές προσδοκίες μας ξεπεράστηκαν και με το παραπάνω, η αναγνωρισιμότητα που έλαβε δεν ήταν σίγουρα αναπάντεχη. Λάβαμε πολύ θετικές κριτικές ακόμα και από μη πολιτικοποιημένους ακροατές και παράλληλα «σπάσαμε τα νεύρα» αρκετών, είτε άνηκαν είτε όχι στην hardcore και metal σκηνή, δίνοντας μεγάλη προσοχή στις συνθέσεις μας και στην ποιότητα των μελωδιών μας. Σε αυτό το πλαίσιο, τραβήξαμε την προσοχή και των αριστερών, οι οποίοι αναγνώρισαν σε εμάς ένα είδος επαγγελματισμού, αν και την ίδια στιγμή έσπευδαν να δηλώνουν ότι κάθε τι που παίζαμε ήταν κλεμμένο. Είναι φυσικό εκ μέρους τους, αφού θεωρούν ότι αυτή η μουσική είναι μόνο κτήμα της αριστεράς. Αυτό καταδεικνύουμε και στο μοναδικό γερμανόφωνο κομμάτι μας «Ihr oder Wir» («Εσείς ή Εμείς»), στο οποίο μιλάμε για το ότι οι έννοιες «δεξιά» και «αριστερά» είναι εργαλεία κατασκευασμένα που χρησιμοποιούν οι ηγεσίες για να αλληλοαφανιζόμαστε μέσω μεταξύ μας διαφωνιών, καυγάδων και μαχών. Ο αληθινός εχθρός παραμονεύει πάντα στο παρασκήνιο για να διαχειρίζεται αυτήν την κατάσταση, βρίσκοντας παράλληλα τρόπους μέσω νόμων για να μας καταστέλλει.

Θα μπορούσατε να ξεχωρίσετε τρία κομμάτια από το "Mirror of an unbroken Faith"; Και ίσως κάποια πράγματα που θα αλλάζατε σε αυτήν, αν σας δινόταν σήμερα αυτή η ευκαιρία.

Τα αγαπημένα μας από την πρώτη μας δουλειά είναι τα "Oppression and Poverty", "Revolt from within" και "Ihr oder wir". Είναι φυσικό, έπειτα από 5 χρόνια σαν μουσικοί, πάντα να βρίσκουμε πράγματα που θα μπορούσαν να είχαν γίνει καλύτερα ή απλά διαφορετικά. Όμως δεν στεκόμαστε και πολύ σε αυτά. Γυρνώντας την σκέψη μου πίσω στο χρόνο, θυμάμαι ότι κάναμε ό,τι ήταν καλύτερο εκείνη την περίοδο με δεδομένο το τι είχαμε στα χέρια μας και ήμασταν πολύ ευχαριστημένοι με βάση τις προσδοκίες μας. Στη ζωή, κάποιος οφείλει να δουλεύει έτσι που να του επιτρέπεται να λέει ότι κάθε στιγμή, ακόμα και στο μέλλον, θα αντιμετώπιζε μια κατάσταση και θα έκανε τα πράγματα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, όπως και στο παρελθόν.

Πέντε χρόνια λοιπόν από το "Mirror of an unbroken faith" για να φτάσουμε στο σήμερα και στο "We carry the heart". Αυτή τη στιγμή έχετε σχεδόν την ίδια σύνθεση, με μια μικρή αλλά σημαντική διαφορά, στον τομέα των φωνητικών. Θα θέλατε να μας πείτε λίγα πράγματα για αυτή την αλλαγή;

Είχαμε κάποια προβλήματα με τον παλιό μας τραγουδιστή όσον αφορά στις διαπροσωπικές μας σχέσεις, πράγματα που δεν είναι της παρούσης να αναφερθούν. Αυτή η υπόθεση μας πήγε αρκετά πίσω, όμως θέλαμε να συνεχίσουμε χωρίς να κάνουμε συμβιβασμούς. Συγχρόνως, γεννήθηκε η σκέψη της εξέλιξης στον τομέα των φωνητικών, και μας ταίριαξε σε αυτό το πλαίσιο ο ερχομός ενός από τους πιο ταλαντούχους τραγουδιστές, του frontman των Ούγγρων Voice of Justice, ο οποίος «έντυσε» με καθαρά φωνητικά τα νέα τραγούδια.

Moshpit – We Carry the Heart (One People One Struggle, 2012)



Πάντα θεωρούσα την πολιτικοποιημένη μουσική, πέρα από μια στεγνή έκφραση συναγωνιστών, ως ένα εργαλείο για να «κοινωνήσουν» το περιεχόμενο της έκφρασης αυτής οι υπόλοιποι συναγωνιστές, που θα τύχαινε να έρθουν σε επαφή μαζί της. Στο πλαίσιο αυτό, αναζητώ εκείνους τους καλλιτέχνες, οι οποίοι δεν προσφέρουν ένα album για «εσωτερική κατανάλωση», απευθυνόμενοι σε ένα περιορισμένο κοινό, αλλά πολύ περισσότερο εκείνους που αφουγκράζονται τις ανάγκες που προκύπτουν από την κοινωνία, οι οποίες έχουν τη δυνατότητα να εκφραστούν και μέσα από τη μουσική. Το “We Carry the Heart” απαντά ακριβώς σε αυτή την οπτική. Πρόκειται για τη δεύτερη δουλειά των Moshpit, η οποία απέχει αρκετά χιλιόμετρα από την πρώτη τους, κάποια χρόνια πριν. Μια δουλειά είναι καλό να μην κρίνεται αποσπασματικά, μονάχα με βάση το μουσικό της κομμάτι, αλλά συνολικά. Και οι Γερμανοί κάνουν το βήμα μπροστά. Μουσικά, εξελίσσουν τον metalcore ήχο τους, προσθέτοντας περισσότερη ενέργεια και επιθετικότητα, κάνοντας την πρώτη υπέρβαση μέσω των εξαιρετικών μελωδιών τους. Η παραγωγή είναι με διαφορά η πιο δουλεμένη μέχρι τώρα όσον αφορά την σκηνή, ενώ το όλο «πακέτο» συμπληρώνει ένα εξαιρετικό επαγγελματικό artwork, ειδικά σε ό,τι αφορά τη limited έκδοση του media-book. Η ουσιώδης διαφορά βρίσκεται και στον τομέα των φωνητικών, αλλά και στην προσαρμογή των συνθέσεων στην ποικιλία και την ευρύτητα του χαρισματικού Ούγγρου τραγουδιστή της μπάντας. Highlights τα κομμάτια «101», «Beneath the Surface», «Phoenix», «Release the Cure», «We Carry the Heart». Αν υπήρχε πιο πάνω από το «άριστα», ίσως και να το έβαζα.

Κώστας Μακεδόνας

Ωραία. Ας περάσουμε λοιπόν στο νέο σας album. Πού θα εστιάζατε τυχόν διαφορές με την προηγούμενη δουλειά σας; Προσωπικά πιστεύω πως η παραγωγή είναι λιγάκι πιο "μαλακή", αν μου επιτρέπεται ο όρος.

Το μουσικό στυλ σίγουρα έγινε λιγάκι πιο σκληρό αλλά από την άλλη, με την ποικιλία πλέον φωνητικών και τη χρησιμοποίηση καθαρών, καταφέραμε μια αξιοσημείωτη σύζευξη επιθετικότητας και συναισθήματος. Η συνολική παραγωγή αποτελεί κάτι το εξ' ολοκλήρου διαφορετικό από την πρώτη μας δουλειά. Τόσο σε μουσικό επίπεδο, σε εκφραστικότητα, σε ποιότητα, σε βάθος. Πήγαμε αυτή τη φορά σε ένα εντελώς επαγγελματικό studio ηχογραφήσεων, που ειδικεύεται στο μουσικό μας είδος και θα μπορούσε να μας δώσει στο τέλος αυτό που επιθυμούσαμε. Όπως και μετά την πρώτη μας δουλειά, είμαστε 100% ευχαριστημένοι με το αποτέλεσμα.

Υποθέτω ότι οι στίχοι σας συνεχίζουν να αναφέρονται σε θέματα που έχουν να κάνουν με την πολιτική και τον ακτιβισμό, με έναν μη άμεσο όμως τρόπο. Είναι αυτό αληθές; Γιατί αυτή η επιλογή;

Θεωρούμε ότι οι στίχοι μας είναι περισσότερο πολιτικοποιημένοι τώρα και αυτό γιατί αρχίσαμε να δίνουμε μεγαλύτερη σημασία στην αξιοποίηση της μουσικής ως μέσου έκφρασης και επιρροής στον διπλανό μας. Σίγουρα σαν Moshpit δεν διαχειριζόμαστε τους στίχους μας σαν να πρόκειται για «ακραίους», διότι έτσι θα τρομάζαμε τον κόσμο, θα περιθωριοποιούσαμε το αποτέλεσμα και θα οδηγούμασταν σε μια στείρα ακραιοφροσύνη. Αντιθέτως, θέλουμε να «ξύσουμε την πληγή» και να βάλουμε το δάχτυλο βαθιά μέσα, προσεγγίζοντας ανθρώπους και εκτός του κινήματος, απλά και μόνο σε επίπεδο προβληματισμού και αναθεώρησης πραγμάτων που είχαν στο νου τους. Καταλαβαίνεις ότι αυτή η προσπάθεια δε γίνεται για κάποιο προσωπικό όφελος ή για αυτοϊκανοποίηση αλλά για τη βελτιστοποίηση του Αγώνα μας. Το moto μας τα λέει όλα: «Κατανόησε – Χρησιμοποίησε – Δημιούργησε»

Πρόσφατα είδαμε ένα μικρό video με οπτικό υλικό και ηχητικά αποσπάσματα από τη δουλειά σας. Μάλλον κάτι τέτοιο προορίζεται για προωθητικούς σκοπούς. Υπάρχει άραγε περίπτωση να δούμε κάποιο ολοκληρωμένο video στην έκδοση του cd;

Το νέο album βγαίνει σε δύο εκδόσεις, η μια σαν κανονικό cd και η άλλη σαν mediabook, συμπεριλαμβάνοντας και το νέο μας video για το κομμάτι “We Carry the Heart”. Για το video βασικά δεν ξοδέψαμε και πολύ κόπο ή έξοδα παρά το πολύ καλό αποτέλεσμα.

Όταν είδα για πρώτη φορά το εξώφυλλο του "We carry the heart", ομολογώ πως παραξενεύτηκα λιγάκι, και ακόμα και σήμερα προσπαθώ να πιάσω το νόημα. Θα μπορούσατε να με βοηθήσετε σε αυτό;

Στο βιβλιαράκι θα βρείτε τη συνέχεια του τίτλου, η οποία είναι «Κρατάμε την καρδιά της Επανάστασης». Θέλουμε μέσα από αυτή τη δουλειά να υπογραμμίσουμε τις προσπάθειές μας για την Ελευθερία του λαού μας αλλά και των υπόλοιπων λαών. Είναι μια μικρή φλόγα φανταστείτε κάθε Έθνος, μια φλόγα που δυναμώνει μέσω της Ιστορίας και των Αιώνων και οφείλει να παραμείνει αναμμένη και στο μέλλον, εμείς είμαστε αυτοί που θα τη διαφυλάξουμε αυτή και θα την παραδώσουμε στην επόμενη γενιά. Πρόκειται μεταφορικά και για μια καρδιά, μια ζωντανή ύπαρξη, και αυτό σημαίνει και ο τίτλος.

Πάντα αναρωτιόμουν σχετικά με τη θέση που έχουν οι Moshpit στη μουσικοπολιτική σας δραστηριότητα. Τα περισσότερα από τα μέλη της μπάντας συμμετέχουν και σε άλλες μπάντες και projects, οπότε μοιραία θα ρωτήσω: είναι οι Moshpit το κύριο εγχείρημά σας ή ένα project group;

Οι Moshpit δεν αποτελούν project για εμάς, αποτελούν μια κύρια ενασχόληση. Για το λόγο αυτό βρίσκονται και πολύ ψηλά με βάση τις μουσικές και πολιτικές μας προτεραιότητες.

Υπάρχουν κάποιοι που πιστεύουν ότι όλο αυτό το νέο στυλ στην πολιτικοποιημένη μουσική (ξεκινώντας από το ns rap και καταλήγοντας σε crossover και hardcore / metalcore σχήματα και καλλιτέχνες) έχει επηρεάσει αρνητικά την σκηνή. Ποια

είναι η άποψή σας;

Δε επιθυμούμε να κινηθούμε στην ήδη υπάρχουσα σκηνή, θέλουμε αντίθετα να καταφέρουμε να αλλάξουμε πράγματα. Γι αυτό το λογο και δεν μας ενδιαφέρει να δηλώσουμε με βάση τα στερεότυπα, κάτι ανάλογο ισχύει και με το θέμα περί «δεξιάς και αριστεράς». Θέλουμε να μιλήσουμε σε νέους ανθρώπους που θα κατανοήσουν και θα δεχτούν τους σκοπούς μας και επίσης να πλησιάσουμε απλά άλλους δίνοντάς τους την «τροφή για σκέψη». Έτσι, δε θα ήταν χρήσιμο να αναζητήσουμε την οδό σε υποκουλτούρες, επιδιώκουμε τη δημιουργία μιας ενιαίας κοινότητας λαών. Τι βρίσκουμε ως τώρα; Τον εγωμανή παράνομο χαρακτήρα που κανένας δε θέλει να πλησιάσει, και αυτό είναι κάτι που περισσότερο τρόμαξε τον κόσμο παρά δημιούργησε θετικά αποτελέσματα.

Θα μπορούσατε να δεχτείτε να σας δουν και να σας ακούσουν στις συναυλίες σας άνθρωποι με διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις από τις δικές σας;

Αυτό δε θα ήταν πρόβλημα για εμάς αν αποδέχονταν κάποιους κανόνες που ισχύουν σε αυτές.

Ωραία λοιπόν. Οπότε να φανταστώ ότι σκοπεύετε να προωθήσετε τη νέα σας δουλειά με πολλές και καλές συναυλίες. Υπάρχουν κάποιες ημερομηνίες;

Ναι, βεβαίως, κάποιες συναυλίες έχουν ήδη κλείσει, παίξαμε ήδη στην Ουγγαρία στις 21 Απριλίου και στη χώρα μας στις 28 Απριλίου, και έπεται η εμφάνισή μας στη Σουηδία στις 30 Ιουνίου.

Πριν ενάμισι χρόνο περάσατε και από την Ελλάδα, σε μια συναυλία που θα θυμόμαστε όλοι, στο Skin-house Hellas. Τι θυμάστε εσείς από εκείνη τη βραδυά;

Ήταν μια πολύ όμορφη βραδυά και σημαντική γιατί ήταν η πρώτη μας εμφάνιση στην Ελλάδα. Η εξαιρετική φιλοξενία φυσικά είναι κάτι που θυμόμαστε, όπως και η όλη ανταλλαγή εμπειριών με τον κόσμο που – όπως συμβαίνει σε όλα τα μέρη του κόσμου – είναι κάτι θετικό για εμάς. Ένα αρνητικό ήταν το διαρκές ταξίδι για τον τραγουδιστή μας, βασικά καταλαβαίνεις τι εννοώ…

Καταλαβαίνω… Και κάπως έτσι φτάσαμε στο τέλος. Θα ήθελα σε αυτό το σημείο να σας ευχαριστήσω. Κάποιο μήνυμα στους αναγνώστες του "Μηδέν Τελεία";

Σας ευχαριστούμε πολύ για το ενδιαφέρον σας, και με τις καλύτερες ευχές μας για ό,τι κάνετε στο μέλλον, σας παραθέτουμε ένα απόσπασμα από τους στίχους της νέας μας δουλειάς: "Do it for yourself / not to assume some role / believed to be a revolution / but to most is just a style / step back / reconsider your position / step back and try to deal in something real / I'm not turning back to the vow I made to my soul / to shut out and segregate was not the original intent / it seems we've lost sight of what it once meant / it's not a question of worth but its worth questioning ..."



«Moshpit Release Party», Γερμανία, 28 Απριλίου 2012

Πραγματική οδύσσεια υπήρξε η όλη διαδρομή μου από το σημείο που ξεκινήσαμε μέχρι τον συναυλιακό χώρο. Όπως και να χει, η συναυλία θα γινόταν και έπρεπε να ήμουν εκεί. Ξεκινήσαμε λοιπόν νωρίς το απόγευμα του Σαββάτου 28 Απριλίου μαζί με συναγωνιστές από το Altenburg, για να πάμε …κάπου. Κι όμως, έτσι αντιμετωπίζουν κάθε συναυλία στη Γερμανία, κι ας άργησα να το καταλάβω. Είναι απίστευτη η οργάνωση και ο ανάλογος συντονισμός των διοργανωτών με τους προσκεκλημένους μιας συναυλίας, κι ας μην έχουν καμιά επαφή οι δεύτεροι με τον ακριβή χώρο μιας εκδήλωσης. Συναντήσαμε λοιπόν σε ένα meeting point τους ανθρώπους που μας έδωσαν οδηγίες, πηγαίνοντάς μας 100 χιλιόμετρα μακρυά, εκεί όπου τελικά επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η συναυλία των Moshpit.
Φτάνοντας στον χώρο, βρήκαμε αρκετούς φίλους και ήδη η πρώτη μπάντα είχε ανέβει στην σκηνή. Ήταν οι Fight Tonight, τους οποίους οφείλω να ομολογήσω πως δεν πρόλαβα να δω, καθώς η αίθουσα ήταν αρκετά μικρή για να χωρέσει τους 600 και πλέον παρευρισκόμενους. Αντ' αυτού, έριξα μια ματιά στο πολύ οργανωμένο περίπτερο της OPOS Records, «τσιμπώντας» κάποια t-shirts και cds για γνωστούς και φίλους από Ελλάδα. Μετά την τριαντάλεπτη εμφάνισή τους των Fight Tonight, είχαν σειρά οι Βερολινέζοι 2nd Class Citizen, οι οποίοι έπαιξαν ένα ωραίο συναυλιακά hardcore, με μόνο αρνητικό σημείο το μέτριο δέσιμο της μπάντας επί σκηνής. Κατά τα άλλα, ήταν μια χαρά για ξεκίνημα. Στηρίχτηκαν όπως ήταν φυσικό στο «Truth over Ignorance», απ' όπου και η πλειοψηφία των κομματιών που παίχτηκαν. Γενικά πάντως άφησαν καλές εντυπώσεις, με τον κόσμο να συμμετέχει ενεργά. Για τη συνέχεια, το «νέο αίμα» της metalcore, οι Thrima, με μικρό μέσο όρο ηλικίας, αλλά αξιοσημείωτη παρουσία. Έπαιξαν σχεδόν όλο το «Vertonte Zeilen», με εξαιρετική τεχνική, επαγγελματικό δέσιμο και ανάλογο ήχο. Κορυφαίες μορφές ο κιθαρίστας και ο ντράμμερ της μπάντας, που επικοινωνούσαν καθ' όλη τη διάρκεια του live τους χωρίς καν να κοιτάζονται. Προτελευταίοι στο πάλκο οι Hope for the Weak, τους οποίους ήθελα να δω μετά το πολύ καλό τους «The Underdogs call». Και δε διέψευσαν τις προσδοκίες μου: το κοινό άρχισε να ζεσταίνεται επικίνδυνα, οι πρώτες κλωτσιές μετά τα μισά τους σετ τους άρχισαν να γίνονται …συνήθεια, ενώ όλοι ήθελαν την μπάντα να παίξει περισσότερο απ' ότι ήταν προγραμματισμένο. Συμπαγές metalcore, με πολύ καλή ερμηνεία, σκηνική παρουσία και δυναμικό ήχο. Η καλύτερη δυνατή πρόγευση για τους headliners Moshpit.
Έχοντας ήδη την πρώτη επαφή μου συναυλιακά με την μπάντα, στην εμφάνισή τους στο Skinhouse Hellas, μπορώ να πω ότι πάνω κάτω ήξερα τι να περιμένω. Η πεντάδα έχει το μυστικό να πραγματοποιεί εξαιρετικές εμφανίσεις. Με σύμμαχο τον ήχο, τους συναγωνιστές που τους αποθέωναν συνεχώς και έναν τραγουδιστή που κυριολεκτικά τραγουδά όπως και στο studio, ανάγκασαν τους πάντες να πάρουν μέρος σε ένα 45λεπτο pogo, που άφησε στο τέλος αρκετές μελανιές, ματωμένες μύτες και …ένα σπασμένο πόδι. Βίαιο μεν, αληθινό δε. Αυτό είναι το πραγματικό metal, και είμαι πολύ χαρούμενος που το έζησα!

Κώστας Μακεδόνας

DUM VIVIMUS VIVAMUS

γράφει τις σκέψεις του
ο Δημήτρης Κόκκινος



Σε όλο τον κόσμο, η εξουσία με κάθε μέσο προσπαθεί να "βιδώσει" τους ανθρώπους στους καναπέδες τους και να τους διατηρήσει σε μια παθητική θέση. Τα ΜΜΕ ακόμη κι όταν παρουσιάζουν σκηνές δράσης μέσα στην Φύση (αυτό είναι το παρόν θέμα) δημιουργούν δολίως την πεποίθηση πως όλα αυτά είναι για άλλους έτσι αόριστα κι όχι για τον καθένα μας. Παρόλα αυτά όμως χιλιάδες άνθρωποι σπάνε τα αόρατα δεσμά και βγαίνουν έξω από την φυλακή τους και επιστρέφουν στην Μητέρα Φύση.

Πιο συγκεκριμένα ένα μεγάλο μέρος από αυτούς τους ανθρώπους δεν επιστρέφουν στην Φύση απλώς αλλά κάνουν επικίνδυνα πράγματα σε αυτήν: ανεβαίνουν σε βουνά, πηδάνε με αλεξίπτωτα, καταδύονται σε λίμνες και θάλασσες. Οπότε φυσιολογικά γεννιέται το ερώτημα: τι τους ωθεί στο να παρατάνε τις ανέσεις και το σπιτάκι τους για να ταλαιπωρηθούν και να κινδυνεύσουν;

Το ερώτημα αυτό μας έχει απασχολήσει αρκετά και δεν θα γινόταν αλλιώς ... και η καλύτερη απάντηση που έχει δοθεί και μέχρι τώρα είναι η παρακάτω:

Το σημείωμα αυτό ξεκίνησα να το γράφω ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Στο πόδι μου έχουν φυτέψει 7 βίδες και 1 λάμα, είναι πρησμένο και πονάει όλο το κορμί μου. Το πόδι μου έχει συντριπτικό κάταγμα έξω σφυρού. Το έσπασα σε ένα φαράγγι. Δεν έφτανε ότι το έσπασα αλλά αναγκάστηκα να κινηθώ με σπασμένο πόδι σε ένα μεγάλο κομμάτι του φαραγγιού.
Και επανέρχεται το μεγάλο ερώτημα, όχι από εμένα αλλά από γνωστούς και φίλους που δεν ξέρουν, δεν καταλαβαίνουν ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ.
Το ερώτημα αυτό το έχω θέσει φυσικά κι εγώ όχι μόνο στον εαυτό μου αλλά και σε άλλους ανθρώπους που ζουν την περιπέτεια στη φύση. Γιατί το κάνουμε … Δυστυχώς κανείς δεν έχει δώσει μία απάντηση και μάλλον ούτε κι εγώ θα τα καταφέρω..
Το τι κάνει ανθρώπους σαν κι εμάς, με λίγο ως πολύ λυμένα τα βιοποριστικά τους προβλήματα - γιατί εάν δεν τα έχεις λύσει, μόνο τα … extreme sports δεν σε ενδιαφέρουν - να αφήνουν την άνεση και την καλοπέρασή τους και να ανεβαίνουν σε βουνά που αγγίζουν τα όρια του διαστήματος, να ριψοκινδυνεύουν σε ορθοπλαγιές που προκαλούν δέος, να τρέχουν σαν τρελοί να περάσουν κάτω από κορνίζες χιονιού, να κατεβαίνουν με «καρυδότσουφλα» αφρισμένα ποτάμια, να χάνουν το φως του ήλιου για μέρες σφηνωμένοι χιλιόμετρα μέσα στη γη και άλλα … περίεργα και υγιεινά, είναι ένα ενδιαφέρον ερώτημα.

Πριν χρόνια ένας από τους ανθρώπους που κάνει σπηλαιοκαταδύσεις, όταν του είχα κάνει αυτήν την ερώτηση δεν μου είχε δώσει καμιά απάντηση. Το μόνο που μου είχε πει ήταν «και εσύ γιατί το κάνεις;» εννοώντας φυσικά πως εγώ δεν έπρεπε να ρωτάω. Ήξερα…

Η απάντηση γιατί «είναι εκεί» προσωπικά δεν με καλύπτει. Κι άλλα πράγματα είναι εκεί αλλά σε μας δεν κάνουν «κλικ» ώστε να ασχοληθούμε μαζί τους. Η μόνη απάντηση που προσωπικά έχω βρει είναι μέσα στην ίδια την φύση του ανθρώπου. Η δική μου απάντηση φυσικά και δεν είναι παρά ένα μόνο μέρος της γενικευμένης απάντησης και φυσικά δεν διεκδικεί τον τίτλο της από καθ' έδρας απόλυτης τέτοιας.

Η φύση λοιπόν του ανθρώπου αποτελείται στην βάση της από ένα βιολογικό υπόβαθρο το οποίο ό,τι και να γίνει δεν μπορούμε να ξεφύγουμε. Πάνω σε αυτό μπορούμε να χτίσουμε οτιδήποτε, αλλά το βιολογικό υπόβαθρο δεν αλλάζει. Ποιο είναι αυτό? Μα ενός θηλαστικού που έπρεπε να μάχεται για να επιβιώσει ενάντια σε πολύ καλύτερα εξοπλισμένους εχθρούς. Κι ύστερα έπρεπε να μάχεται για να υπερασπίζεται τις πηγές του νερού από άλλους ανθρώπους, τους κυνηγότοπους του, τα χωράφια του …

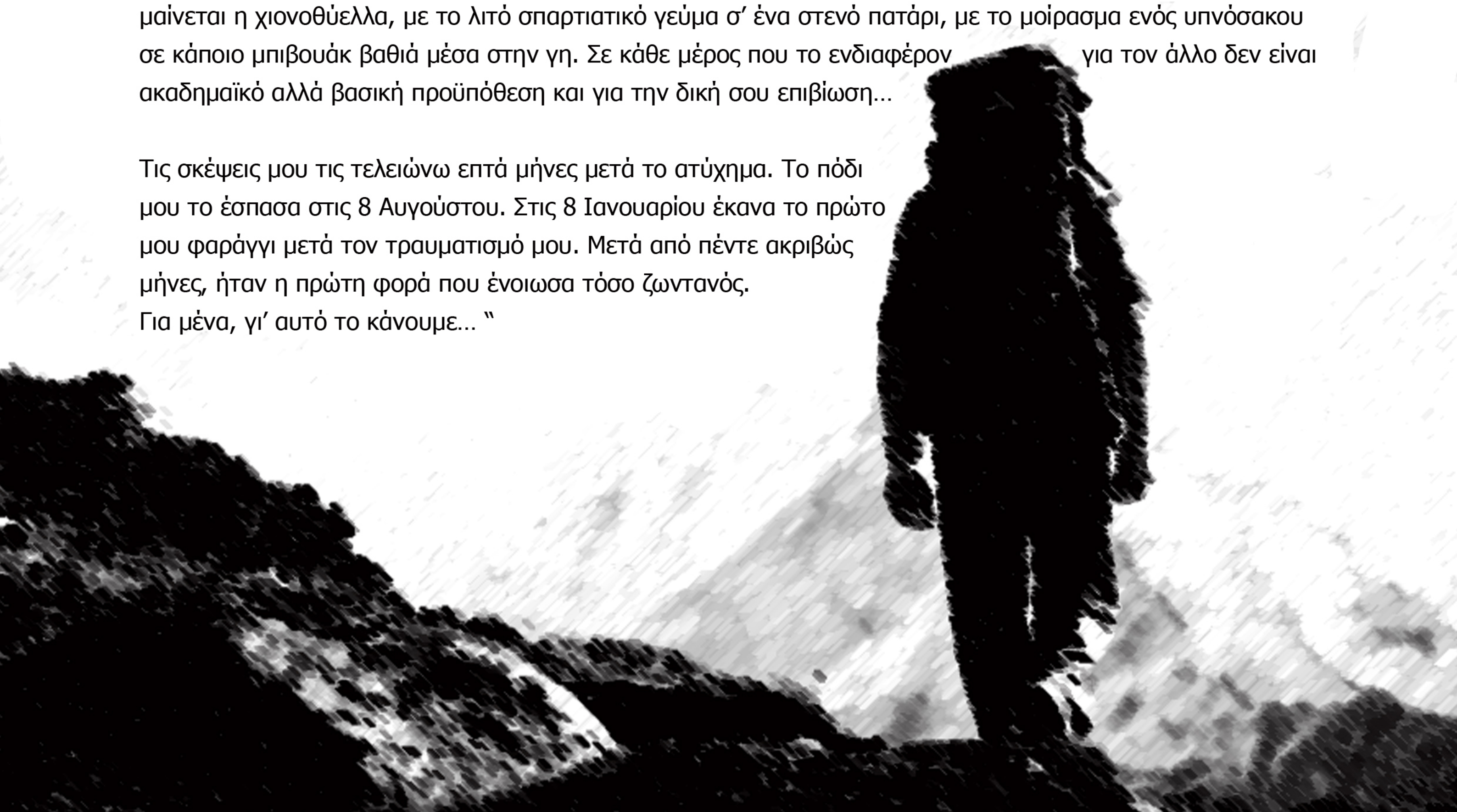
Επόμενο λογικό βήμα: να ορίσουμε τι είναι μάχη: Μάχη κατά την προσέγγισή μου είναι η κατάσταση στην οποία ο άνθρωπος φτάνει στα όρια του και υπάρχουν πολύ σοβαρές πιθανότητες να πεθάνει, να τραυματιστεί σοβαρά κλπ κλπ. ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΤΙΓΜΗ. Κάποιοι άνθρωποι ξεχωρίζουν ως μαχητές, άρα οφείλουν να κινούνται στα όρια. Κι όπως ένας μαχητής χωρίς εχθρούς μαραζώνει, σβήνει σιγά σιγά από ανία, γίνεται σαν φυτό χωρίς νερό και ήλιο, έτσι κι ο άνθρωπος που δεν φτάνει τον εαυτό του στα όρια (ενώ το έχει ανάγκη) επίσης μαραζώνει ... Ταυτόχρονα ένας μαχητής (ή άνθρωπος που φτάνει στα όρια) συνήθως δεν λειτουργεί μόνος του αλλά σε συνεργασία με άλλους ανθρώπους.

Επί χιλιάδες χρόνια ο άνθρωπος είχε βρει τον πόλεμο ως τον συναρπαστικότερο τρόπο για να καλύψει αυτήν την ανάγκη του για μάχη, για τα όρια που αναζητούσε. Κάποιοι τυχεροί μπόρεσαν να την καλύψουν με την εξερεύνηση. Τα τελευταία εκατό διακόσια χρόνια προστέθηκε ο αθλητισμός - στον οποίο με τα χρόνια προστέθηκαν τόσοι και τόσοι κανόνες ώστε έπαψε να είναι μια οριακή μάχη – συγκρίνετε την πυγμαχία πριν από διακόσια χρόνια που οι αγώνες κατέληγαν συχνά σε βαρείς τραυματισμούς ή και θανάτους με την πυγμαχία σήμερα όπου οι αθλητές φορούν γάντια, προστατευτικά στα δόντια και μάσκες. Η το ζίου-ζι-τσου που κατέληξε στο πολύ πιο …εξευγενισμένο τζούντο. Τι μένει λοιπόν? ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει τον εαυτό του στα όρια. Πού? σε κάθε μέρος. Πότε?κάθε στιγμή όπου το ψιθύρισμα του θανάτου σιγανοτραγουδά στα αυτιά μας.

Άραγε η λέξη «σύντροφος» που βρίσκει την έννοια της καλύτερα? σίγουρα μέσα σε μια χιονότρυπα ενώ έξω μαίνεται η χιονοθύελλα, με το λιτό σπαρτιατικό γεύμα σ' ένα στενό πατάρι, με το μοίρασμα ενός υπνόσακου σε κάποιο μπιβουάκ βαθιά μέσα στην γη. Σε κάθε μέρος που το ενδιαφέρον για τον άλλο δεν είναι ακαδημαϊκό αλλά βασική προϋπόθεση και για την δική σου επιβίωση…

Τις σκέψεις μου τις τελειώνω επτά μήνες μετά το ατύχημα. Το πόδι μου το έσπασα στις 8 Αυγούστου. Στις 8 Ιανουαρίου έκανα το πρώτο μου φαράγγι μετά τον τραυματισμό μου. Μετά από πέντε ακριβώς μήνες, ήταν η πρώτη φορά που ένοιωσα τόσο ζωντανός.

Για μένα, γι' αυτό το κάνουμε… "



ΤΟ ΑΝΤΕΧΕΤΕ ΡΕ ?

γράφει ο εθνικιστής της γειτονιάς

Ούτε φωτογραφίες ούτε ζωγραφιές εδώ. Μόνο ξερό κείμενο. Έχω ένα γενετήσιο παράπονο το οποίο όμως έχω χωνέψει από καιρό. Ελάχιστοι μπορείτε να το ερμηνεύσετε το κείμενο αυτό, αυτό είναι το παράπονό μου. Στην Ιαπωνία λένε ότι όταν κάποιος δεν μπορεί από τα δεδομένα να αξιολογήσει μια κατάσταση, τότε και οι διευκρινήσεις φαντάζουν ανώφελες. Δεν είναι ύστατη προσπάθεια ωστόσο, είναι καθαρά ελιτιστική προσέγγιση. Ελπίζω ότι κι αυτό το περιοδικό είναι ελιτιστικό - υπό ποια έννοια: δεν απευθύνεται στην μάζα αλλά αναζητά εκείνα τα φωτισμένα μυαλά που θα γαλουχήσουν κάτι μεγάλο. Άρα ανεξάρτητα τον λόγο που διαβάζετε αυτό το κείμενο δεν αφορά εσάς κατά πάσα πιθανότητα. Διότι αν σας αφορούσε, δεν θα το είχατε και τόσο ανάγκη. Αυτό ως πρόγευμα, πάμε στο κυρίως.

Έτυχε να γεννηθούμε σε μια εποχή που όλα τριγυρίζουν γύρω από αυτό που ονομάζουμε "Έθνος". Είναι μια έννοια που ταιριάζει απόλυτα με την σημερινή εποχή, και που βάλλεται μανιωδώς από την παγκόσμια εξουσία. Ακόμα και αν η παγκοσμιοποίηση προχωρήσει βήματα μπροστά, η εθνικιστική θεωρία θα είναι πάντοτε στο προσκήνιο. Ένας ελεύθερος άνθρωπος, θα μπορούσε να θέσει υπό κρίση το Έθνος, αναζητώντας και προσεγγίζοντας κάτι ανώτερο. Ωστόσο, μια θεωρία λέει ότι ακριβώς επειδή δεν βρισκόμαστε σε μια πνευματικά ποιοτική εποχή αλλά σε μια παρακμιακή και φορτισμένη παγκόσμια κοινωνία τα πάντα θα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης και όχι ως το κτίσιμο ενός νέου κόσμου. Αν στην πορεία του χρόνου όλα καταστραφούν τότε ας γίνει μια νέα αρχή. Αυτό πράγματι είναι και σωστό.

Η εμπειρία του εθνικιστή της γειτονίας είναι πολύχρονη και πάνω απ' όλα Ελληνική. Στην Πατρίδα μου ο Εθνικισμός ήταν τις τελευταίες δεκαετίες τουλάχιστον ένα πικρό ανέκδοτο. Σήμερα όμως υπάρχει γιατί κυρίως το απαιτούν οι καιροί και οι ανάγκες κυρίως. Η ευημερία των προηγούμενων ετών τον έχριζε ως υπερβολικό, σήμερα που τα προβλήματα διογκώνονται είναι μια μοντέρνα πολιτική. Αγνοώντας περαιτέρω αναλύσεις, και πιστός στην ανάγκη να μιλήσω σε αυτούς που μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο θα γίνω πιο συγκεκριμένος και θα συνεχίσω λέγοντας: ήρθε η ώρα να αλλάξουμε πολλά πράγματα και θα ξεκινήσουμε όχι από τι επιλέγουμε αλλά από τον τρόπο που επιλέγουμε. Συνήθως κατευθύνουμε την σκέψη μας με βάση το αποτέλεσμα. Τώρα πρέπει να βγάζουμε το αποτέλεσμα με βάση την σκέψη μας. Δεν θέλω να διαβάσω ένα βιβλίο με βάση αυτά που πιστεύω. Θέλω να διαβάσω οποιοδήποτε βιβλίο και να το αξιολογήσω ελεύθερα και σωστά. Τα κινήματα συνηθίζουν να λειτουργούν μικροαστικά και μάλιστα με την ατομιστική ερμηνεία του μικροαστικού. «Χθες σε είχα φίλο, σήμερα σε έχω εχθρό». «Εντάξει δεν σε συμπαθώ αλλά με βολεύεις για να είμαστε πολλοί». «Ας τα πούμε διαφορετικά για να φανούμε σπουδαίοι». Λοιπόν, αν αυτός είναι ο Εθνικισμός σας εγώ τον γαμάω. Και έχω βαρεθεί την μικροπρέπεια όσο δεν πάει. Προτιμώ τον Εθνικισμό που πηγάζει από την αναζήτηση της Ελευθερίας, τον Εθνικισμό που πηγάζει από την ποιότητα και τον χαρακτήρα του συντρόφου κι όχι από αυτό που δηλώνει ότι είναι, προτιμώ τον Εθνικισμό της αντίστασης.

Σε χίλια χρόνια το πιθανότερο αυτοί οι προσδιορισμοί να είναι περιττοί, όπως ήταν περιττοί πριν από χίλια χρόνια. Όμως εγώ δεν έζησα στο 1012 ούτε θα ζήσω στο 3012 αλλά ζω στο τώρα και το καλύτερο που θα μπορώ να λέω ότι είμαι είναι πράγματι ο Εθνικισμός. Αυτό όμως που καταλαβαίνω, είναι ότι δεν είναι τίποτε παραπάνω από το σημαντικότερο όχημα αυτής της εποχής, όχι όμως το διαχρονικότερο. Αν ζούσα το 1800, θα έψαχνα για το δυνατότερο άλογο. Τώρα που ζω στον 21ο αιώνα, ψάχνω για το καλύτερο αυτοκίνητο. Με αυτή την ορθή λογική αναζητώ και τον καλύτερο Εθνικισμό. Αν είστε εθνικιστές επειδή έχετε απλά ερωτευτεί αυτή την έννοια, τότε είστε τιτάνιοι μαλάκες. Εθνικιστές είστε γιατί είστε επαναστάτες της Ελευθερίας.

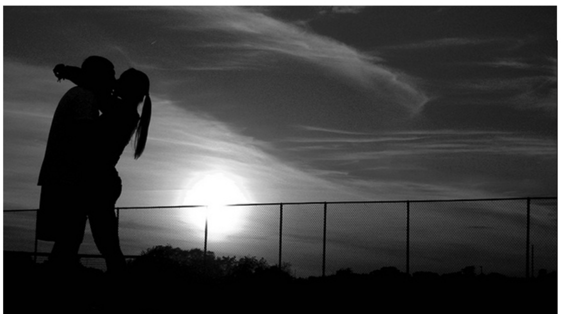
Θα πολεμήσουμε για τον Εθνικισμό γιατί μπορεί να λειτουργήσει ως η κυριότερη ασπίδα ενάντια στην εξουσία της παγκοσμιοποίησης. Θα φροντίσουμε να εξασφαλίσουμε όσα περισσότερα μπορούμε για τον λαό μας και δεν αναφερόμαστε στα υλικά τόσο όσα στα πνευματικά αγαθά. Βρισκόμαστε σε κατάσταση συναγερμού και αυτό θα πρέπει να μην μας αφήνει σε ησυχία. Το Κίνημά μας ωστόσο δεν είναι στην πραγματικότητα ένα κίνημα προβάτων, ένα κίνημα του όχλου και των χιλιογραμμαρίων αλλά ένα κίνημα ουσιώδες και πνευματικό. Όσοι λοιπόν λέτε ότι ασπάζεστε τον Εθνικισμό δώστε προσοχή: μην αναζητείτε τον Εθνικισμό του παρελθόντος αλλά δημιουργήστε τον Εθνικισμό του μέλλοντος.

σχέσεις των φύλων

συνεργασία αυτόνομων

Στο προηγούμενο τεύχος ξεκινήσαμε αυτή την ανάλυση αναφερόμενοι στις σχέσεις, προσδιορίζοντας τους παράγοντες που τις επηρεάζουν σε κοινωνικό παρελθόν, κοινωνικό παρόν, σεξουαλικότητα και προσωπικότητα. Αναλύσαμε τους δύο πρώτους παράγοντες και στο παρόν τεύχος θα συνεχίσουμε από εκεί που σταματήσαμε. Τονίσαμε δε ότι το παρελθόν μπορεί να είναι μακρινό και φαινομενικά ξεπερασμένο ωστόσο μυστικά σημάδια του υπάρχουν και σήμερα στις σχέσεις των φύλων. Το παρόν χτίζεται σε αυτά τα κατάλοιπα και - φυσικά - σε έναν αόριστο μοντερνισμό που χειροτερεύει την κατάσταση και την υποβιβάζει σε εκφυλισμένη. Σημειώσαμε επίσης ότι δύο αξίες που θα πρέπει να θυμούνται όλοι είναι η αξιοκρατία και η ανεξαρτησία ως σημεία-κλειδιά στις σχέσεις των φύλων. Θα ανοίξουμε και μια υποσημείωση: πολλοί φίλοι και κυρίως φίλες εξέφρασαν την «δίψα» τους για πιο στοχευόμενη απάντηση στο ερώτημα «ποια είναι η λύση στις προσωπικές λύσεις». Θα απαντήσουμε ότι δεν διαθέτουμε το «λυσάρι» της άσκησης αλλά αναζητούμε μεθοδικά την εξίσωση που θα δώσει την καλύτερη δυνατή λύση στην κάθε μία ιδιαίτερη περίπτωση. Τέτοιες παραπλανητικές υποσχέσεις εξάλλου δίνουν τα mainstream έντυπα και σίγουρα δεν κρατάτε ένα τέτοιο.

Η *σεξουαλικότητα* αν αναζητηθεί σε επιστημονική βάση είναι σαφής και συγκεκριμένη κι αυτό μπορείτε να το δείτε ανατρέχοντας σε σχετική βιβλιογραφία. Οι άνθρωποι προτιμούν τους όσο πιο δυνατόν υγιείς, δυνατούς, ευφυείς για να έρθουν σε σεξουαλική επαφή κι όχι μόνο. Είναι επιστημονικά αποδεδειγμένο αυτό, με διακλαδώσεις που αφορούν το ανάστημα, το δέρμα, τους γοφούς και το στήθος στην γυναίκα, καθώς και πολλά άλλα. Άντρες, φανταστείτε την γυναίκα - πρότυπο που θα επιθυμούσατε. Γυναίκες, κάντε το ίδιο για τον άντρα - πρότυπο. Όπως θα αντιλαμβάνεστε υπάρχουν πρωτόγονα στοιχεία έλξης κι όχι "κοινωνικά", όπως είθισται σε political correct προσέγγιση. Η σεξουαλική πράξη δε από την φύση της, περιέχει μια τεράστια αίσθηση ικανοποίησης - ώστε μέσω της αναπαραγωγής να διαιωνίζεται το είδος, και σε εμάς και στα ζώα. Κι αν με απλά λόγια από την φύση του το σεξ σημαίνει αναπαραγωγή, τότε τι σχέση έχουν οι διε στραμμένες σύγχρονες «τάσεις» (ομοφυλοφιλία, παιδεραστία, κτηνοβασία κοκ) με την πραγματικότητα; Η πραγματικότητα είναι που απλά μας λέει: ο άντρας ψάχνει μια άριστη γυναίκα ικανή να τεκνοποιήσει το σπέρμα του, η γυναίκα ψάχνει έναν άριστο άντρα να τεκνοποιήσει το σπέρμα του. Όλα τα υπόλοιπα είναι μια κοινωνική χαρά και ένα ευτυχές ξεδίπλωμα της ύπαρξης.



Κι όμως, η παγκοσμιοποίηση δεν θα μπορούσε παρά να αλλοιώσει την αιώνια αλήθεια μέσα από πρότυπα διεστραμμένα. Η "σεξουαλική απελευθέρωση", με το πρόσχημα της καταπολέμησης του υπαρκτού πράγματι συντηρητισμού, περιείχε πάντοτε στοιχεία εκφυλισμού που δεν γίνονταν αντιληπτά λόγω του παρορμητισμου και ενθουσιασμού που χαρακτηρίζει τους νέους ανθρώπους στους οποίους εξάλλου και πάντοτε αναφερόταν. Ενώ λοιπόν η σεξουαλικότητα θα μπορούσε από μόνη της να αποτελεί ένα αυθόρμητο και άκαμπτο παράγοντα της ανθρώπινης εξέλιξης, βρέθηκε σε μοντέρνους καιρους υπό σοβαρής κρίσης.

Η κοινωνία εντέλει μπορεί να την επηρεάσει δραστικά; Φυσικά. Πως; Με οποιοδήποτε και κατά κανόνα απροσδόκητο τρόπο. Παρατηρήστε το αποτέλεσμα που έφερε η κρίση (πραγματικών, όχι τάχα ηθικιστικών) αξιών στην πρώην ΕΣΣΔ, σε καθεστός ασφυκτικού συντηρητισμού.

Η σεξουαλικότητα του καθενός μας είναι όπως η δύναμη και η ευφυΐα: άλλος έχει λίγη κι άλλος πολλή από τα γονίδιά του - το μόνο σίγουρο είναι ότι κι αυτή αναπτύσσεται ανάλογα. Όπως και η *προσωπικότητα*.

Οι περισσότεροι από εμάς δείχνουν σημαντικότατο ενδιαφέρον σε αυτό που λέγεται προσωπικότητα και δεν θα μπορούσε να ήταν αλλιώς. Η προσωπικότητα, για όσους δεν το γνωρίζουν, είναι δίδυμη αδερφή της σεξουαλικότητας. Ίσως σε έναν κόσμο που προσπαθεί μάταια να εξισώσει τα πάντα αυτό να είναι εικόνα θωλή, αλλά παρατηρήστε μια βατή έρευνα: οι έρευνες λένε ότι οι άντρες την στιγμή που απευθύνονται σε γυναικείο κοινό κατά κανόνα "βαραίνουν" την φωνή τους, ενώ οι γυναίκες την "θηλυκοποιούν" στο αντίστοιχο αντρικό. Αυτή είναι απλά μια ένδειξη. Και όπως είπαμε και στο προηγούμενο τεύχος αλλά και στην αρχή του παρόντος, δύο είναι τα κλειδιά: η *αξιοκρατία* και η *ανεξαρτησία*. Πως; Ο άνθρωπος, Σύντροφοί, που επιλέγει να είναι ελεύθερος και ανεξάρτητος είναι και ο άνθρωπος που επιλέγει ελεύθερα και ανεξάρτητα αυτό που θέλει. Ο άνθρωπος που είναι αξιοκρατικός δεν είναι ούτε υλιστής ούτε "μοδατός" αλλά κρίνει τους άλλους με αυτό που είναι πραγματικά κι όχι με στοιχεία καρικατούρες της προσωπικότητας του καθενός. Αν ψάχνετε την αληθινή σχέση ψάξτε πρώτα το αληθινό "Εγώ" και το αληθινό "επιθυμώ". Μην μπείτε στον λαβύρινθο του σύγχρονου αδιεξόδου αλλά στο μονοπάτι της αληθινής σας ζωής.

χωρίς επιλογή εδώ αναζητά ο xhuman



Υπάρχουν, υπήρξαν, θα υπάρξουν άνθρωποι που λόγω της φύσης τους, του dna ή όπως θέλετε πείτε το, ξεχωρίζουν από την πλειοψηφία και γράφουν την δική τους ιστορία. Πολιτικοί, καλλιτέχνες, επαναστάτες, στρατηγοί, επιχειρηματίες και ηγέτες, φυσιογνωμίες που ξεχειλίζουν από πείσμα (ίσως), δημιουργικότητα (ίσως), ικανότητες (ίσως), εγωκεντρισμό (πολύ) κι άλλα πράγματα που σε κάνουν να διαφέρεις, άσχετα αν καταστρέφεις ή προσφέρεις. Δεν είμαι σαν κι αυτούς "ξεχωριστός".

Δεν θα ψάξω τον χώρο, τον χρόνο και την ουσία.
έπαψα.από.καιρό.να.ψάχνω.και.την.ιδεολογία.

Η μια αλήθεια λέει: να φύγω μακριά από όλα αυτά. Παιδί αυτής της αλήθειας είναι ότι όσο κι αν προσπαθήσω ο κόσμος δεν αλλάζει. Δεν ψάχνω ανθρώπους να με ακολουθήσουν - Δεν ψάχνω ανθρώπους να ακολουθήσω. Μην με θέλετε για υποστηρικτή σας, θα σας αμφισβητήσω. Μην με θαυμάζετε, θα σας πω τις αδυναμίες μου. Ό,τι αξίζω ας το αξίζω, ό,τι είναι να κάνω θα το κάνω. Είναι πλέον γεγονός ότι στον κόσμο αυτόν δεν γίνεται να συμβιβαστώ. Υπάρχει ένα κύτταρο όμως στο σώμα μου, κάπου εκεί στην καρδιά, που όταν γυρίζω την πλάτη να απομακρυνθώ, τότε αυτό με στρέφει πάλι πίσω, στον κόσμο που μισώ, και μου λέει: μείνε εκεί που ανήκεις και μείνε όρθιος. Κάνε αυτό που πρέπει χωρίς να το πεις σε κανέναν, ούτε στον εαυτό σου. Δεν ψάχνει τη δόξα αυτό το κύτταρο, δεν ψάχνει την ψυχική ηρεμία. Υπάρχει όπως, υπάρχω κι εγώ. Και πολεμάει την λογική.

Και τότε η λύση ποια μπορεί να είναι; Συμβιβασμός; Προσαρμογή;
Μετάλλαξη;
Ή μήπως...

Υπάρχουν κάποιοι που πράγματι αποφάσισαν να σηκώσουν λευκή σημαία, αυτός ήμουν κι εγώ.
Κάποιοι από αυτούς τα κατάφεραν και η ζωή τους συνεχίστηκε ωραία, όχι όμως κι εγώ.

Ήταν τόση η σκόνη, ο καπνός και το αίμα στους δρόμους και έμεινα εκεί γιατί δεν μπόρεσα να φύγω.
Ένα κύτταρο το αποφάσισε αυτό.

Και τότε η λευκή σημαία μου βάφτηκε μαύρη από τον καπνό, και βάφτηκε κόκκινη από το αίμα.

Οπότε δεν είχα επιλογή.

γι’ αυτό που προφέρεται αγάπη

Κανένα έλεος στους ασυμβίβαστους. Όχι γιατί δεν το αξίζουν, αλλά επειδή αυτοί δεν το θέλουν για τους εαυτούς τους.

Τελευταία έμαθα πως όταν οι άλλοι τους κατηγορούν, αυτοί σωπαίνουν. Όχι γιατί δεν μπορούν να αντιδράσουν, αλλά επειδή αυτοί δεν ψάχνουνε την κοινωνική αποδοχή, αλλά την κοινωνική ανατροπή.

Κι όλοι οι καθώς πρέπει τρομάζουν μαζί τους.

Δεν είναι το μίσος τους για την εξουσία που τρομάζει.
Δεν είναι η απρόβλεπτη δράση τους που τρομάζει.
Δεν είναι αυτό που πιστεύουν που τρομάζει.
Δεν είναι αυτό που γράφουν ή αυτό που λένε, που τρομάζει.

Είναι αυτό που προφέρεται αγάπη, που τρομάζει.
Και τρομάζει όταν προφέρεται από τα δικά τους χείλη.

Εκείνοι που την πούλησαν χωρίς ποτέ να την κοιτάξουν, εκείνοι που την άγγιξαν χωρίς ποτέ να την αισθανθούν πραγματικά, εκείνοι που την πρόδωσαν πριν καν την ασπαστούν, τρομάζουν μπροστά στην αγάπη του επαναστάτη.

Θα τον διαλύσουν αυτόν τον κόσμο οι ασυμβίβαστοι. Πρώτα με την πέτρα, μετά με το μελάνι, έπειτα θα τον βομβαρδίσουν με τόνους αλήθεια, και στο τέλος θα τον περιφρονήσουν γιατί αυτός λέει “ατομικότητα”, ενώ εκείνοι λένε “συντροφικότητα”.

Και κατά την διάρκεια όλων αυτών, θα εξελίξουν μυστικά μια διατομική βόμβα, που στο φινάλε θα γκρεμίσει κάθε “ηθικό” και “ανήθικο” αυτής της κοινωνίας.

Κάντε έρωτα. Κάντε πόλεμο.



μαύρο και κόκκινο μελάνι

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΣΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Οδηγίες προς τα στελέχη του κινήματος

- Να είσαι πάντα καθαρός στην εμφάνιση και σωστός στους τρόπους σου. Η πρώτη αποστολή μας είναι να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη του λαού μας.
- Βοήθα τους ηλικιωμένους, τους αρρώστους και τον κάθε ένα που χρειάζεται την βοήθειά σου. Βοήθησε χωρίς να ρωτάς• κάθε σύντροφος πρέπει να ενσωματώνει το κίνημα και τον προπαγανδιστικό του αγώνα.
- Υπηρέτησε τον λαό! Αυτός που υπηρετεί τον λαό, θα αντεπεξέλθει.
- Η πρώτη αποστολή του κάθε συντρόφου είναι να κερδίσει την καρδιά και το μυαλό των ανθρώπων γύρω του.
- Να είσαι τίμιος, εργατικός και δίκαιος. Η αλλαγή αρχίζει μ' εσένα!
- Να είσαι δυνατός, αλλά να έχεις κατανόηση γι' αυτούς που είναι αδύνατοι! Να κουβαλήσεις και το δικό τους βάρος.
- Το να διατηρείς το ηθικό σου εμπρός στα προβλήματα της καθημερινότητας είναι ο μεγαλύτερος ηρωισμός. Κάθε μέρα δεν φέρνει μια νέα μάχη και κάθε μάχη δεν τελειώνει με μία νίκη!
- Δες την επαναστατική διαδικασία στο σύνολό της και το δικό σου κομμάτι σε αυτήν. Με αυτόν τον τρόπο θα κερδίσεις δύναμη σε δύσκολους καιρούς και υπομονή όταν τίποτε δεν φαίνεται να συμβαίνει!
- Δεν θα κερδίσουμε την τελική νίκη με μεγάλες μάχες αλλά μέσω της σκληρής δουλειάς που κάνουμε ανάμεσα στις μάχες. Θα κερδίσουμε μέσω της επιμονής, της υπομονής και της υπευθυνότητας.
- Εξοικειώσου με ιδεολογικά κείμενα, ώστε να ξέρεις ποιος είσαι.
- Εξοικειώσου με ιδεολογικά κείμενα, ώστε να ξέρεις γιατί είσαι.
- Να είσαι σε καλή φυσική κατά στάση. Μία ιδεολογικά συνειδητή ψυχή στο σώμα ενός πολεμιστή, να είναι το ιδανικό σου!
- Μείνε μακριά από κάθε τι άσχημο, κακό και αηδιαστικό. Είσαι μία επαναστατική ψυχή, φωτιά μέσα στο σκοτάδι!
- Να είσαι ταπεινός. Είναι μέσω της ταπεινοφροσύνης που θα μεγαλώσει η αληθινή υπερηφάνεια.
- Σκλήρυνε τον εαυτό σου ενάντια στην «γελοιοποίηση», γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν.
- Η σωστή ολοκλήρωση μιας δουλειάς είναι θέμα τιμής. Ό,τι και να κάνεις, κάνε το με μεγάλη φροντίδα και αγάπη. Να είσαι παράδειγμα στους άλλους.
- Άκου τον λαό, ώστε να τον κατανοήσεις, γιατί αυτός που κατανοεί τον λαό θα κερδίσει.
- Άκου τον λαό και μάθε από αυτόν, ώστε να μπορούν και αυτοί να μάθουν από σένα όταν θα έλθει η ώρα.
- Η επανάσταση είναι μια διαλεκτική διαδικασία, όπου το κίνημα διδάσκεται από τις μάζες και οι μάζες από το κίνημα. Η νίκη μας θα βασισθεί σε αυτή την διαλεκτική σχέση.
- Ψάξε και αποκάλυψε τα εγκλήματα που διαπράττει το σύστημα. Να θυμάσαι: Όταν μιλάς εσύ, μιλά το κίνημα.
- Είναι μόνο μέσω εσένα που θα μεγαλώσει η επαναστατική συνείδηση του λαού! Κάθε σου λέξη θα είναι σα σφαίρα.
- Εσύ είσαι το κίνημα, όπου βρίσκεσαι, βρίσκεται το κίνημα. Συμπεριφέρσου αναλόγως.
- Κάθε σύντροφος είναι η αρχή ενός νέου κομματιού του κινήματος. Πρέπει να εξαπλώσεις το κίνημα εκεί που δεν υπάρχει ακόμη και να το ενδυναμώσεις όπου ήδη υπάρχει.
- Εξάπλωσε το κίνημα. Οι πολιτικά ασυνείδητες μάζες είναι το πεδίο μάχης, στο οποίο το κίνημα πρέπει διαρκώς να παρελαύνει!
- Ο στόχος του κινήματος είναι να καταλάβει τον ουσιαστικό έλεγχο σε κάθε τοπική κοινότητα ή τομέα που είναι ενεργό!

Περιοχές βάσης και επανάσταση

- Η επανάσταση στην σύγχρονη κοινωνία βασίζεται στην δημιουργία μιας «αντί-κοινωνίας» στις περιοχές βάσης που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του κινήματος.
- Η δημιουργία μιας περιοχής βάσης είναι μια πρόβα πριν την κατάληψη ολόκληρης της κοινωνίας.
- Το κίνημα δεν πρέπει να είναι ένας τυχαίος πυροβολισμός στο σκοτάδι, αλλά ένα βασικό, οργανικό κομμάτι της καθημερινότητας των απλών ανθρώπων.
- Για να επιβιώσει η στρατηγική του κινήματος για εξάπλωση, πρέπει να βασίζεται στην ολοκληρωτική – φυσικά και πνευματικά – κατάληψη περιοχών, που έχουν προσεκτικά επιλεγεί εκ των προτέρων.
- Στις περιοχές βάσης το κίνημα μπορεί να είναι μέρος της καθημερινής ζωής των κατοίκων. Η δημιουργία μιας περιοχής βάσης είναι μια πρόκληση στο φιλελεύθερο – καπιταλιστικό σύστημα. Είναι μια πρόκληση, την οποία δεν μπορεί να αντιμετωπίσει χωρίς να αποξενώσει τον πληθυσμό.
- Οι περιοχές βάσης θα είναι νησιά μέσα στο καταρρέον φιλελεύθερο – καπιταλιστικό σύστημα. Είναι σε αυτές τις περιοχές που το κίνημα θα μάθει διαχειριστικές λειτουργίες.
- Η δημιουργία περιοχών βάσης είναι πιθανή διότι το φιλελεύθερο – καπιταλιστικό σύστημα έχει γυρίσει την πλάτη του στον λαό μας και τις ανάγκες του. Για το φιλελεύθερο – καπιταλιστικό σύστημα οι άνθρωποι υπάρχουν για την παραγωγή και την κατανάλωση.
- Η νίκη θα ανήκει σε ένα κίνημα που θα δείξει πραγματικό ενδιαφέρον για τους συνηθισμένους ανθρώπους και τις ανάγκες τους.
- Η δημιουργία περιοχών βάσης είναι απαραίτητη, διότι η παρακμή του φιλελεύθερου – καπιταλιστικού συστήματος θα δημιουργήσει ένα κενό, το οποίο διαφορετικά θα καλυφθεί από το οργανωμένο έγκλημα.
- Θα θριαμβεύσουμε επί του οργανωμένου εγκλήματος, επειδή υπηρετούμε τον λαό.
- Στο πρώτο στάδιο της επανάστασης θα πολεμήσουμε στις περιθωριοποιημένες πτυχές του συστήματος. Θα εξασφαλίσουμε τη θέση μας στην περιφέρεια της κοινωνίας.
- Οι περιοχές βάσης θα επιβιώσουν, επειδή το σύστημα είναι στην διαδικασία αυτοκαταστροφής του. Θα δυναμώσουμε πίσω από την βιτρίνα του καταρρέοντος συστήματος.
- Η δημιουργία μιας περιοχής βάσης θα ξεκινήσει μέσω της οργανικής διαμόρφωσης, μιας έκφανσης του κινήματος, η οποία άμεσα θα διακοινώσει τους σκοπούς αλλά και τις μεθόδους της στην περιοχή!
- Οι στρατιωτικές δραστηριότητες του κινήματος θα βασισθούν σε αθλητικές δραστηριότητες. Πρακτικοί λόγοι επιβάλλουν δράσεις ομαδικού τύπου.
- Μέσω του κινήματος, ο αθλητισμός θα μεταμορφωθεί σε εργαλείο εθνικής απελευθέρωσης.
- Το πρώτο καθήκον της δομής του κινήματος σε μια περιοχή βάσης είναι το να επαναφέρει την τάξη και την ασφάλεια με οποιοδήποτε μέσο.
- Αμέσως μετά την ταυτοποίηση της ανάγκης για ασφάλεια, η δομή του κινήματος πρέπει να δώσει προσοχή στις υλικές ανάγκες των ανθρώπων.
- Ένα βασικό καθήκον του κινήματος είναι η δημιουργία ενός εθελοντικού σώματος εργασίας. Το σύνθημα θα είναι: κάθε σύντροφος ένας εργάτης, κάθε εργάτης ένας σύντροφος.
- Το μυστικό για την επιβίωση της περιοχής βάσης είναι η αμείλικτη και ασταμάτητη εργασία από τους συντρόφους για τον λαό στην περιοχή βάσης.
- Θα κερδίσουμε τις καρδιές και τα μυαλά του λαού, εργαζόμενοι για αυτούς.
- Το εθελοντικό σώμα εργασίας θα είναι ένας οργανισμός που θα κινητοποιεί τις δεξιότητες και την σοφία των μελών του προς βοήθεια της τοπικής κοινότητας με έναν συστηματικό και αποτελεσματικό τρόπο.
- Το εθελοντικό σώμα εργασίας θα είναι το όπλο του κινήματος έναντι των κοινωνικών προβλημάτων στην περιοχή βάσης. Οι σύντροφοί του εθελοντικού σώματος έχουν καθήκον να μαζεύουν πληροφορίες για άτομα που χρειάζονται βοήθεια και τις μεταδίδουν στην δομή του κινήματος.
- Κανείς δεν πρέπει να πιστεύει ότι το να δρα στα πλαίσια ενός επαναστατικού πολέμου είναι πιο σημαντικό από την καθημερινή εργασία. Οι σύντροφοι πρέπει να κατανοήσουν ότι δρούμε επαναστατικά για να διασφαλίσουμε το δικαίωμά μας στην εργασία.
- Όταν η περιοχή βάσης και η δομή του κινήματος έχει σταθεροποιηθεί, οι σύντροφοι πρέπει να σκεφθούν την προοπτική της δημιουργίας μιας μη-κερδοσκοπικής τράπεζας για την διανομή χρήματος άνευ τόκου, ώστε να ενισχυθεί η τοπική οικονομία.

- Η υιοθέτηση του ατόκου χρήματος θα είναι μία γενναία κίνηση ως προς το διεθνές οικονομικό σύστημα.
- Τα άτοκο χρήμα είναι ανοικτή πρόκληση στον φιλελεύθερο καπιταλισμό και τα κυρίαρχα δόγματα του σύγχρονου οικονομικού συστήματος.
- Το άτοκο χρήμα θα είναι η καταστροφή του ψεύτικου θεού του καπιταλισμού.
- Το κίνημα θα πρέπει να έχει συμπαγείς λύσεις για τα προβλήματα και τις καθημερινές ανάγκες του λαού. Αν αποτύχουμε τοπικά, δεν θα μπορέσουμε να διοικήσουμε σε εθνικό επίπεδο.
- Είναι αλήθεια ότι αυτοί που κατέχουν το κεφάλαιο κατέχουν επίσης την πολιτική δύναμη, αλλά τελικά το αληθινό κεφάλαιο δεν συνίσταται από τραπεζικά ομόλογα, χρυσό ή μετοχές, αλλά στην ικανότητα και την θέληση εκατομμυρίων ανθρώπων να εργασθούν και να βοηθήσουν τους άλλους! Όταν το κίνημα έχει αυτό το κεφάλαιο στην κατοχή του θα μπορεί να κυβερνήσει τον κόσμο.
- Το κίνημα καθοδηγεί παλλόμενες καρδιές, δυνατά χέρια και λαμπρά μυαλά. Το κεφάλαιο του κινήματος αποτελείται από ανθρώπους και γι' αυτό το κίνημα θα θριαμβεύσει.
- Ο πρώτος λόγος για την χρήση δύναμης θα είναι συμπαγής. Οι εχθροί του κινήματος και του λαού πρέπει να συντριβούν.
- Ο δεύτερος λόγος για την χρήση δύναμης είναι η προπαγάνδα. Πρέπει να σκορπίσουμε φόβο στους εχθρούς μας και να αυξήσουμε την υποστήριξή μας, ανακτώντας τους δρόμους από το οργανωμένο έγκλημα και τους άλλους εχθρούς του λαού.
- Ο τρίτος λόγος για την χρήση δύναμης είναι η πρόκληση. Πρέπει να προβοκάρουμε το σύστημα να κάνει λάθη και να αποξενωθεί ακόμη περαιτέρω από τον λαό, δημιουργώντας έτσι ένα κενό, που θα χρησιμοποιήσει το κίνημα για να ενδυναμώσει την βάση του στις μάζες.
- Μια επανάσταση είναι εξ' αναγκαιότητος μια βίαιη διαδικασία. Γι' αυτό είναι επιτακτικό από την αρχή να συνηθίσουμε στην ιδέα χρήσης οποιουδήποτε απαραίτητου μέσου.
- Για προπαγανδιστικούς λόγους, το κίνημα πρέπει να χρησιμοποιεί δύναμη με φειδώ και ιδιαίτερη προσοχή στα πρώτα στάδια της επαναστατικής διαδικασίας.
- Το κίνημα πρέπει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των μαζών που ποθούν την ασφάλεια σε εποχές αβεβαιότητας. Δεν μπορεί να περιαχθεί στον ρόλο ενός «τέρατος» από τους εχθρούς του.
- Το κίνημα πρέπει να επιβεβαιώσει ότι οι δράσεις του είναι αποδεκτές από τους συνηθισμένους ανθρώπους, τουλάχιστον σε ένα συναισθηματικό ή ασυνείδητο επίπεδο. Είναι απαραίτητο ο λαός να καταλαβαίνει πραγματικά ότι οι σύντροφοι πολεμούν γι' αυτόν.
- Μια ειδική περίπτωση είναι η τιμωρία αυτών των εγκληματιών που το διεφθαρμένο δικαστικό σύστημα έχει αφήσει ατιμώρητους.
- Κατά την τιμωρία των εγκληματιών θα πρέπει να υπολογίσουμε την παιδαγωγική πλευρά της χρήσης βίας. Η τιμωρία θα πρέπει να είναι τέτοια που θα ικανοποιήσει την δικαιολογημένη οργή του λαού, αλλά και θα παραλύσει το οργανωμένο έγκλημα.
- Το κίνημα πρέπει να δρα ως η βίαιη μετεμψύχωση της αίσθησης δικαιοσύνης του λαού!
- Η τιμωρία δεν μπορεί να αποτελείται από παρορμητικές και αυθαίρετες πράξεις βίας. Η δικαιοσύνη θα αποδίδεται μόνο μετά από προσεκτική σκέψη τοπικών επιτροπών της κοινότητας.
- Η δημιουργία λαϊκών δικαστηρίων θα είναι μια πράξη ανυποταγής προς το φιλελεύθερο – καπιταλιστικό σύστημα. Θα είναι σημάδι του τέλους της αξιοπιστίας του συστήματος όταν αντιμετωπίζει μια αντί-κοινωνία.



- Για να διατηρήσει την αξιοπιστία του το σύστημα πρέπει να χρησιμοποιήσει βια εναντίον των λαϊκών δικαστηρίων Έτσι, το σύστημα θα έλθει σε ανοικτή αντιπαράθεση με το αίσθημα δικαιοσύνης του λαού.
- Ο αγώνας του συστήματος ενάντια στα λαϊκά δικαστήρια θα αποξενώσει τον λαό από το σύστημα. Στο τέλος, το κράτος θα μετατραπεί σε άδειο κέλυφος.

Τρεις μορφές πολιτικής βίας

- Κατά την διάρκεια του αγώνα, πριν το θρίαμβο της επανάστασης, η πιο δημοφιλής και άχρηστη μορφή πολιτικής βίας είναι η «άμεση δράση».
- Η «άμεση δράση» είναι τυπική ελιτίστικων ομάδων, που έχουν αποξενωθεί από τους συνηθισμένους ανθρώπους.
- Οι ομάδες που επιδίδονται σε «άμεση δράση» δεν κατανοούν τις ανάγκες των συνηθισμένων ανθρώπων, αντιπαθούν τους συνηθισμένους ανθρώπους και το χειρότερο είναι ότι επιτίθενται στην συμβατική άποψη του κόσμου των περισσοτέρων ανθρώπων. Έτσι αποξενώνονται από αυτούς, τους οποίους προσπαθούν να πλησιάσουν.
- Οι ομάδες που επιδίδονται σε «άμεση δράση» δεν κατανοούν την δυναμική της επανάστασης. Δεν υποστηρίζονται από τον λαό κι έτσι τείνουν να γίνονται απομονωμένοι και πικραμένοι και μετατρέπονται σε παράλογους εξτρεμιστές.
- Η φιλοσοφία της άμεσης δράσης ωριμάζει από το γεγονός ότι αυτές οι ομάδες υποσυνείδητα καταλαβαίνουν ότι στο τέλος θα αποτύχουν. Γι' αυτό τείνουν να αναζητούν αποζημίωση σε ρομαντικά και άχρηστα τσιμπήματα εναντίον αυτού που αντιλαμβάνονται ως «σύστημα».
- Η «άμεση δράση» είναι το μονοπάτι της ήττας.
- Το μονοπάτι του κινήματος είναι το μονοπάτι της επαναστατικής βίας.
- Η επαναστατική βία θα είναι ένα οργανικό μέρος της εργασίας του κινήματος στην υπηρεσία και την προστασία του λαού στις περιοχές βάσης.
- Η διαφορά μεταξύ «άμεσης δράσης» και «επαναστατικής βίας» βρίσκεται στο στοιχείο της προπαγάνδας, που είναι έμφυτο στην επαναστατική βία.
- Επαναστατική βία σημαίνει ότι οι σύντροφοι δουλεύουν προπαγανδιστικά, δημιουργώντας έναν λαϊκό στρατό, με ευρεία υποστήριξη από τον λαό.
- Η επαναστατική βία προέρχεται από την θέληση του λαού να προστατεύσει την αντί-κοινωνία που έχει δημιουργηθεί στις περιοχές βάσης από τις επιθέσεις του οργανωμένου εγκλήματος, μικρές εξτρεμιστικές ομάδες και το σύστημα.
- Για να επιβιώσει το σύστημα πρέπει πραγματικά να είναι μαζικό. Για να κερδίσει, το κίνημα πρέπει να διεξάγει μαζικό πόλεμο. Η επιτυχία του κινήματος εξαρτάται από την δυνατότητά του να κινητοποιήσει τον λαό σε μαζικό επίπεδο.
- Η τρίτη μορφή πολιτικής βίας αποτελείται από την κρατική βία, την οποία μπορεί να χρησιμοποιήσει μόνο το κατεστημένο.
- Πριν κυριαρχήσει το κίνημα, θα πρέπει να πολεμήσει σε δύο μέτωπα. Χρησιμοποιώντας την στρατηγική της επαναστατικής βίας, το κίνημα θα πολεμήσει κατά της κρατικής βίας του κατεστημένου και της άμεσης δράσης των εξτρεμιστικών ομάδων.
- Αφού η επανάσταση θριαμβεύσει, το κίνημα θα έχει υπό έλεγχο το εργαλείο της κρατικής βίας.
- Για να προετοιμάσει σταδιακά τον εαυτό του για τον ρόλο της επαναστατικής εμπροσθοφυλακής, που θα πρέπει να παίξει κατά την φάση στην οποία η παλαιά πολιτεία θα δημιουργείται, το κίνημα θα πρέπει να έχει μετατραπεί σε «κράτος εν κράτει» πριν ακόμη το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα καταρρεύσει. Στις απελευθερωμένες περιοχές βάσης, οι σύντροφοι θα μάθουν στην πράξη τις διαχειριστικές λειτουργίες.

Στοχασμοί στην επανάσταση

- Λόγω της διαλεκτικής φύσης της επανάστασης, ο καλύτερος σύμμαχος του επαναστατικού κινήματος είναι η άρχουσα τάξη.
- Το τέλος του συγχρόνου μετά-βιομηχανικού φιλελεύθερο-καπιταλιστικού συστήματος, δεν θα βασισθεί τόσο πολύ στην σοφία του κινήματος και την ικανότητά του να παίρνει σωστές αποφάσεις, αλλά στην αυξανόμενη τάση του συστήματος να αυτοκαταστραφεί.
- Όταν το σύστημα είναι δυνατό, μένουμε σταθεροί. Όταν το σύστημα είναι αδύνατο, προχωρούμε. Η επιτυχία του κινήματος ανά πάσα στιγμή είναι ενδεικτική της κατάστασης του συστήματος.
- Όταν υπολογίζουμε την κατάσταση του φιλελεύθερο-καπιταλιστικού συστήματος, δεν πρέπει να μπερδεύουμε την «προφανή δύναμή» του με την αληθινή του δύναμη.
- Για να κατανοήσεις την αληθινή φύση της επαναστατικής διαδικασίας, πρέπει να έχεις ξεκάθαρη εικόνα των παραγόντων που λειτουργούν πίσω από την τάση του συστήματος να αυτοκαταστραφεί!

- Το κράτος είναι πάντα ένα εργαλείο στα χέρια της άρχουσας τάξης. Όπως ένα σοσιαλιστικό κράτος θα υπακούει την εργατική τάξη, το φιλελεύθερο-καπιταλιστικό κράτος, πρακτικά καθοδηγείται από τα συμφέροντα των καπιταλιστών.
- Καθώς οι καπιταλιστές πασχίζουν να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους, σταδιακά τείνουν να καταστρέψουν την βάση της ίδιας της ύπαρξής τους.
- Η καπιταλιστική ελίτ μπορεί να συγκριθεί με τον καρκίνο. Τρέφεται από την ζωτική ενέργεια του ξενιστή του. Ο καρκίνος είναι στο πιο δυνατό του σημείο, όταν έχει ξεζουμίσει τον ξενιστή του, αλλά την ίδια στιγμή θα έχει καταστρέψει την βάση της ίδιας της ύπαρξής του.
- Είναι ακριβώς πριν την καταστροφή του, που ο καπιταλισμός φαίνεται ότι είναι στην ακμή του.
- Είναι ακριβώς πριν την καταστροφή τους, που η δύναμη των καπιταλιστών και οι αξίες τους θα φτάσουν στο ζενίθ τους στην κοινωνία.
- Η ιστορία είναι μια διαλεκτική διαδικασία που προχωρά μέσω βιαίων επαναστάσεων. Κάθε κοινωνικό σύστημα χτίζεται σύμφωνα με τους δικούς του νόμους, ταξιδεύει στον δρόμο του μέχρι το τέλος και εξαφανίζεται.
- Η ελίτ είναι πάντα τυφλή. Είναι τυπικό για τις ελίτ, το ότι είναι ανοικτές πάντα σε τυφλούς, ασπόνδυλους καιροσκόπους, σε αυτούς που καταπίνουν ολοκληρωτικά τις «επίσημες αλήθειες» που τους ταΐζει το σύστημα.
- Η κυρίαρχη θέση των ελίτ, τις εμποδίζει από το να δουν την αληθινή φύση των προβλημάτων. Η κυριαρχία των ελίτ, τις εμποδίζει επίσης από το να ξεκινήσουν μεταρρυθμίσεις, υπό τον φόβο του ότι ίσως διαταράξουν αυτήν την κυριαρχία.
- Το παράδοξο της εξουσίας: Με τον φόβο της απώλειας της εξουσίας γραπώνεται σ' αυτήν. Αυτή τελικά είναι η ρίζα της πορείας προς την απώλεια της εξουσίας.
- Το σύστημα που αναπτύσσεται σύμφωνα με τους εσωτερικούς του νόμους, είναι ανίκανο να διορθώσει τον εαυτό του. Έτσι είναι αναπόφευκτο στο τέλος, ότι η μοίρα της κάθε ελίτ είναι το να προετοιμάζει τον δρόμο για την καταστροφή της.
- Ένα τυπικό χαρακτηριστικό του καπιταλισμού είναι το ότι πάντα στρέφεται ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό, όταν του δοθεί η ευκαιρία.
- Η καταστροφή του σύγχρονου μετά-βιομηχανικού καπιταλισμού βασίζεται στην τάση του να ελαχιστοποιεί τα έξοδά του και να μεγιστοποιεί τις αγορές του, μέσω της παγκοσμιοποίησης.
- Ο σύγχρονος καπιταλιστής ελαχιστοποιεί το κόστος παραγωγής του μέσω της αυτοματοποίησης, μετακινώντας την παραγωγή σ χώρες με μικρό κόστος εργασίας ή φέρνοντας φθηνή εργατική δύναμη σε μεγάλες μάζες στις βιομηχανοποιημένες χώρες, με σκοπό να διαλύσει το οργανωμένο εργατικό δυναμικό και να κατεβάσει τους μισθούς.
- Ο σύγχρονος καπιταλιστής μεγιστοποιεί την πώληση των προϊόντων του στην βιομηχανοποιημένη Δύση με την μεγαλύτερη αγοραστική δύναμη. Για να το κάνει αυτό, καταργεί κάθε περιορισμό στην εισαγωγή από χώρες με φθηνότερο εργατικό κόστος.
- Η αδυναμία στους υπολογισμούς του σύγχρονου καπιταλιστή βρίσκεται στο ότι η αγοραστική δύναμη των δυτικών κοινωνιών βασίζεται στο υψηλό επίπεδο βιομηχανοποιήσεώς τους. Αυτή είναι η ίδια η βάση που ο σύγχρονος καπιταλιστής σταδιακά καταστρέφει. Έτσι, μπορούμε να δούμε πως η λογική του συγχρόνου καπιταλιστή είναι αυτοκαταστροφική στην βάση της.
- Το κράτος είναι το σημαντικότερο εργαλείο του σύγχρονου καπιταλισμού.
- Το κράτος, όχι μόνο προστατεύει τον σύγχρονο καπιταλιστή και τα χρήματά του, αλλά επίσης δημιουργεί τις απαραίτητες νομικές και υλικές δομές για τις οικονομικές δραστηριότητες του σύγχρονου καπιταλιστή.
- Το κράτος είναι το πιο σημαντικό όργανο του σύγχρονου καπιταλιστή αλλά και αυτός εξαρτάται από το κράτος.
- Το κράτος διαθέτει τα απαραίτητα μέσα για να ελεγχθούν οι αυτοκαταστροφικές τάσεις του σύγχρονου καπιταλιστή.
- Η επιβίωση του σύγχρονου μετά-βιομηχανικού συστήματος βασίζεται στην ύπαρξη της πολιτείας.
- Από τον συνεχή δανεισμό χρημάτων, η πολιτεία έχει την δυνατότητα να διαμοιράζει κοινωνικά οφέλη, τα οποία σε συνεχώς αυξανόμενο βαθμό αποτελούν την αγοραστική δύναμη του πληθυσμού. Αυτή η αγοραστική δύναμη είναι απαραίτητη για να ανταπεξέρχεται στην απαίτηση για προϊόντα, τα οποία ο σύγχρονος καπιταλιστής θέλει να πουλά στον ταχύτατα αποβιομηχανοποιούμενο δυτικό κόσμο.

(συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)

Σαλπάραμε με ένα νόμο, που ματώνει την καρδιά, μια ζωή στα παραμύθια, άλλο δεν θα με πουλάς. Σε κάστρα μέσα έκλεισες, για χρόνια την ψυχή μου, τα λόγια σου τα ψεύτικα, προδώσαν την φυλή μου. Σαλπάραμε με ένα πόθο που ανασταίνει την καρδιά, με χέρι υψωμένο ο προφήτης μας χαιρετά. Με την οργή μου συντροφιά, διώξε μακριά τον φόβο των ηρώων οι φωνές, μου δείχνουνε τον δρόμο.
Σφίξε τα δόντια μην μιλάς, άκου την μουσική, τράβα μπρος στον άνεμο, σπάσε την νεκρική σιγή, χάραξε στο δέρμα σημαία ελληνική, κλείσε τους λογαριασμούς, μην κάνεις ξανά το ίδιο λάθος, μην δώσεις χαρά στους εχθρούς. Σφίξε την γροθιά κοίτα την αυγή, χόρεψε με την νίκη, βρες τους προδότες της τιμής, βγάλε το μαχαίρι από τη θήκη, κράτα γερά μη σταματάς, θα πνίξουμε το ψέμα, ο θάνατος του αδελφού, ξεπλένεται με αίμα. Σαλπάραμε με την ιδέα που φωτίζει την καρδιά, στα τείχη οχυρωμένη, η Ελευθερία μας χαμογελά. Η δική σας κοινωνία, το αίμα μας ρουφά, το σάπιο προσωπείο των πολιτικών σας δεν μας ξεγελά. Σαλπάραμε με έναν αέρα που ταξιδεύει την καρδιά, για μια αυτοκρατορία, της ζωής την λευτεριά. Γίνε θρύλος των μαχών αντάρτης μες την πόλη, η νίκη πάντα στο μυαλό, τι κι αν γονατίσαν όλοι;

Κωνσταντίνος Στυλιανού «Σαλπάραμε», 2012

Τόσες δεκαετίες γεμάτες υποσχέσεις. Υποσχέσεις για καλύτερες μέρες, για βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, για μια νέα ζωή απλόχερη σε αγαθά. Μα τώρα τι; Όσοι υπόσχονταν, τήρησαν επιμελώς τις δεσμεύσεις τους, αλλά μονάχα για τον εαυτό τους. Πολιτικοί και κόμματα, ξεδιάντροπα λαμβάνουν τα κρατικά λεφτά, κοροϊδεύοντάς μας. Είναι αυτοί που συντηρούν μαζί με τους ψηφοφόρους τους το οικοδόμημα της εν Ελλάδι δημοκρατίας, ενός σαθρού και αποκρουστικού κράτους που καταπιέζει τον πολίτη.
Πριν ένα τρίμηνο, διέγνωσες τον κίνδυνο. Δεν είχες όμως τη λύση. Πώς μπορείς να συμμετέχεις στο πιο ανώφελο γεγονός της δημοκρατίας; Πώς μπορείς να νομιμοποιείς τον δυνάστη σου; Πώς μπορείς να βάζεις τα καλά σου για να υποδεχτείς σαν σύγχρονος σκλάβος το αφεντικό σου; Πώς μπορείς να εναποθέτεις την ελπίδα σου στους καταπατητές της ανθρώπινης ελευθερίας;
Σταμάτα να αναζητάς τη λύση γύρω από το πολιτικό σκηνικό και τα μίσθαρνα όργανα του κράτους. Ολέθριοι δημαγωγοί κάθε απόχρωσης, που δίνουν ψίχουλα για να παίρνουν τα πάντα από σένα. Μην πολεμάς την αυτοοργάνωση, ασπάσου την και κάνε κτήμα την Αξία της Υπέρβασης των αστικών μυθευμάτων. Γύρνα την πλάτη στο κατεστημένο, πάψε να φοβάσαι και να δέχεσαι ελεημοσύνη και ανέκτησε τη χαμένη σου Τιμή.

Είναι έξι μόνο λέξεις, μα να γίνουν εφόδιό σου παντοτινό.

"Ξύπνα και τσάκισε το πολιτικό σύστημα!"

Κάθε σου καθημερινή πράξη, να κινείται γύρω από αυτόν τον σκοπό.

Η άσφαλτος, το τσιμέντο, οι πολυκατοικίες, τα βρώμικα παρτέρια, οι υπερχειλισμένοι από σκουπίδια κάδοι. Η συμφόρηση στους δρόμους και τα πεζοδρόμια, τα θορυβώδη δίκυκλα και ασθμαίνοντα λεωφορεία, ο δήθεν επιχειρηματίας με το βραχύβιο bar, ο κατ' ευφημισμόν μάγειρας με το υγειονομικώς επικίνδυνο ταχυφαγείο, ο ξεπεσμένος έμπορος με την στοιβαγμένη απούλητη πραμάτεια του, ο «εργατικός» και «φιλήσυχος» μετανάστης καταληψίας των κενών της οικονομίας, των πεζοδρομίων, του κράτους και της λογικής, ο «ντόπιος» στην καλλίστη των περιπτώσεων υπομένει, κατά τα άλλα βλακεύει, αδιαφορεί, αυτοκτονικά υπερασπίζεται τον αργό θάνατό του' υλική επιτυχία, μαλακά ανδρικά χέρια, αρωματισμένη γυναικεία παρουσία ' ασχήμια, δυσωδία, θόρυβος, φρενήρεις ρυθμοί, λεπτή επιφάνεια, ανύπαρκτο βάθος...

Όλα αυτά σε καταθλίβουν, σε αρρωσταίνουν, σε εκνευρίζουν, σε απωθούν. Η πρώτη απόδειξη ότι έχεις την στοιχειώδη υπερηφάνεια να διαχωρίζεις τον εαυτό σου από τα άσχημα, τα απωθητικά, τα αντι-ανθρώπινα που σε περιβάλλουν. Το να διαχωρίζεις απλώς την θέση σου, όμως, δεν αρκεί. Το πολύ-πολύ ο διαχωρισμός αυτός να ενεργοποιήσει τους αυτοματισμούς του Συστήματος που γεννά την καθημερινότητα και την πόλη σου. Το πρώτο στάδιο πραγματικής ρήξεως δεν είναι άλλο από την επίτευξη μιάς τετοιας εσωτερικής αποστάσεως, η οποία θα είναι απρόσβλητη από την προπεριγραφείσα καθημερινότητα, από το Σύστημα, την κοινωνία και τις «αξίες» της.

Η Απολιτεία αυτή, όπως ευφυώς την ορίζει, την περιγράφει και την προτείνει ο Ιούλιος Έβολα, δεν συνεπάγεται την φυσική απομόνωση του διαφοροποιημένου, πλέον, ανθρώπου ή την περαιτέρω, ενδημική στην εποχή μας, αποξένωση, ούτε στοχεύει σε τέτοιες παρεκκλίσεις, αλλά την δημιουργία μίας τέτοιας ατομικής πνευματικότητας, ψυχικής καταστάσεως και διανοητικής συγκροτήσεως, που θα προσδίδουν διαφορετικό νόημα στις καθημερινές δραστηριότητες του διαφοροποιημένου, αυτού ανθρώπου. Ένας τέτοιος τύπος ανθρώπου καταφέρνει και διαφέρει ουσιωδώς από τον συρμό της εποχής υπακούοντας σε μία εσωτερική Ανάγκη και όχι δρώντας ψυχαναγκαστικά στα πλαίσια προσλήψεως θεολογικών διδαχών ή πολιτικών κελευσμάτων. Διαμορφώνει δε την εσωτερική Βούληση και τις εξωτερικές συνθήκες διανοίξεως του Δρόμου προς την ουσιαστική Πολεμική, προς την απελευθέρωση από τις όποιες παροδικές μορφές προσκολλώμεθα και νοηματοδοτεί την αναπτυσσόμενη Δράση.

Απολιτεία, το απαραίτητο στάδιο πρίν την Αυτονομία και την Ευτοπία;

